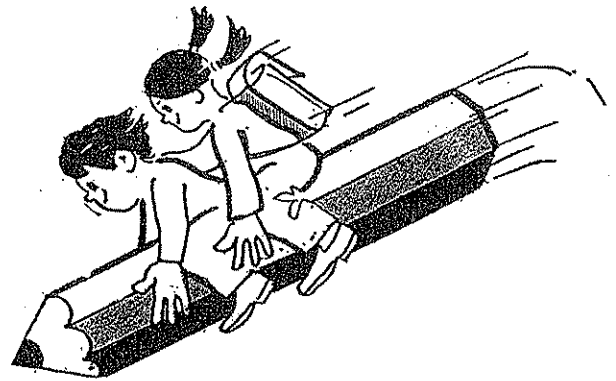

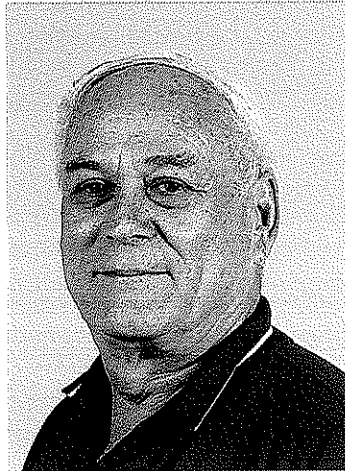
שלום כתה א'

אדם גרינבאום
אופיר זולטי
אסיף ברקן
אריאל משולם
גיא אלחר
דרור בר-נס
טניה בוחנובסקי
יובל כרמל
יוגב ברוך
ירדן אבירן
נועם פרח
ניתאי עטיה
נעם האוזן
נעמי עידו
רומי הינדי
רז שני

עלון מס' 1467 – 4/9/15

יאיר ברקאי ז"ל

בן הניה ומשה ז"ל
 נולד : ל' אדר א' ה'תשי"ג - 07.04.1943
 נפטר : ו' אלול ה'תשע"ה - 21.08.2015

יאיר נולד אחרי חֲנֻהֲלָהּ הבכורה לזוג החלוצים המסורים: הַנִּיה וּמִשָּׁה בָּרְקָאִי. שהגיעו מפולין. כשנולד היתה מלחמת העולם השניה בשיאה והעתיד בעולם לא היה ברור, אך כאן באשדות, עבדו החלוצים בכל כוחותיהם כדי ליצור מולדת לעם היהודי. אחרי יאיר נולדו גם, יִשְׂרָאֵל=שְׂרוּלִיק אחריו שְׂהֲלִיהּ והצעיר מכולם יַעֲקֹב= יַעֲנִקְלָהּ, שנולד במדינת ישראל. יאיר, כמו רוב ילדי הקבוץ, הלך לגן הילדים ולבית-הספר העממי שהיה כאן. למשפחת ברקאי היה משהו שלא היה לכל הילדים; אבא שלהם משה עבד בַּמְדֻגָּה = בְּרִיכוֹת הדגים, וכאשר ראינתי את הניה היא סיפרה על הבילוי שכל-כך אהבו: הולכים לטייל בשדות, בינתיים מכרסמים איזו עגבניה, גזר או פוֹלְרֵבִי בגן הירק; יורדים אל שטח הבריכות ושם אפשר לשוט בסירה של אבא, שבה נתן אוכל לדגים. אהבת הטבע, המרחבים ובעלי-החיים הוֹטְבֵּעָה בהם כבר מגיל צעיר מאוד. בתמונות הבודדות שבתיקו נראה יאיר יחף כמו בדואי, מאכיל גמל בדואי רעב, ועוד תמונה כשהוא בתוך "מבוכי הנקיקים" בטיול בסיני.

בכיתה הזו של יאיר היו כמה בנים "שובבים" שסחבו מכונית או טרקטור. אך הם דווקא כינו את עצמם בשמות של כל מיני סופרים ומשוררים שחיו באותה תקופה או אולי למדו עליהם בביה"ס, שמות כמו: זלמן (שו"ר כנראה), קלמן, חוֹרְגִין ועוד... אני זוכרת שזה הפליא והצחיק אותי מאוד כשהגעתי לקיבוץ ושמעתי אותם קוראים כך איש לרעהו.

בתיקו האישי של יאיר, יש המון דיווחים על מה שאמר באסיפות. והוא אמר המון-המון דברים; על כל נושא היה לו מה להגיד, ולא חשש להביע את דעתו, וכל אשר על ליבו. כארכיונאית לשעבר, חבל לי מאוד שלא הספקתי לראיין את יאיר והדור הצעיר ממני. יאיר התגייס לצבא בקיץ 1961 ושרת במסגרת הצנחנים עד שחרורו

המשך בעמוד הבא

במהלך תקופה זו נלחם בירושלים במלחמת ששת הימים. על זה יוכלו אולי חבריו לנשק לספר, כי אין תיעוד כזה בארכיון. כאשר השתחרר וחזר לקבוץ השתלב במהירות בענף המספוא, שהיה מספק את תצרוכת הירק לכל הפרות והעגלים בענף הרפת שלנו, שהיה ענף רציני מאוד. היה צריך להספיק הכל גם בימים הקיץ החמים והלוהטים וגם בימים שאחרי הגשם. כשבגלל הבוץ הכבד אי-אפשר להיכנס עם טרקטורים לשטח וצריך לקצור בחרמשים, שזו עבודה בהחלט לא קלה, קל וחומר בתקופת מלחמת ההתשה בגבולנו וסכנת ההפגזות והמיקושים בשדותינו. מעבר לשעות העבודה היו ליאיר תחביבים כמו צילום. אני זוכרת שמספר פעמים הוצגו תמונותיו של יאיר לפני חגים או אירועים מסוימים תערוכות צילומים של כל צלמי הקבוץ. לעתים הופיעו תמונותיו היפות גם על-גבי עלון הקבוץ, כולל פרויקט צילום כל התינוקות שנולדו באותה שנה. היתה ליאיר נפש רגישה של אמן ו"ידי-זהב". אח"כ, כשלמד במכון לאומנויות של המכללה בעמק הירדן, אחרי שעות העבודה כמובן, הוא למד **צורפות** או **תְּכָשִׁיטָנוּת** זה נקרא היום. ויצר דברים מופלאים שראינו בתערוכת סוף שנה"ל.

אח"כ בקש לצאת לטיול באפריקה, שלא התאפשר, ובינתיים הגיע לקבוץ "גרעין" שהיה אמור לקבל "הכשרה חקלאית" ולהשלים את אשדות. יאיר לא פספס את ההזדמנות הנדירה להכיר עלמת חֶמֶד ושמה עליזה גרוס שמצאה מאוד חן בעיניו והם נישאו בששון ובשמחה בסוף אוגוסט 1971.

במלחמת יום-כיפור נפל אחיו הצעיר יענקל'ה ואבל גדול נפל על המשפחה כולה. כאשר נולדו זוג התאומים הבכורים של יאיר ועליזה, הם התלבטו קצת, כפי שסיפר יאיר לכתבת העלון: "האמת היא שבאופן כללי מאוד קשה לי לקבל "הנצחת" מת או נופל, בשם שמוענק לתינוק שרק נולד. חיפשנו מצד אחד להנציח את יענקל'ה ומצד שני לא לקרוא לו ישירות בשם, הדרך שמצאנו אני ועליזה: "אחי נפל במעוז כשנלחם במסגרת עוצבת הפלדה" ואכן ראשונים נולדו התאומים **אָחִי וְיָמֵעוּז** והשלישי שנולד אחריהם קיבל את השם **אָלֶזָה**. בהקשר להולדת הבן הרביעי קראנו בעלון הקיבוץ התנצלות של יאיר ע"ג פתק שהשאיר לעפרה וקותי פייקוב בחורף 1983, על שקטף ללא פרחים ללא רשותם (כיון שלא היו בבית) אך היה בטוח שיאשרו לו, כי 'בן נולד לנו הלילה ורציתי לקשט את חדרה של אשתי ולשמח אותה ב-3 גרברות צבעוניות:

אדום – סימן לאהבה
צהוב – סימן לחיים ארוכים
לבן – סימן לשלום"

ולו ראייתם באיזו אהבה וסבלנות טיפל יאיר בבנו הצעיר **אָלֶזָה**. מצאנו עוד דיווח מעניין מהעלון: בקיץ 1983 נפצע דוד כהן בזמן עבודתו ברפת ומכיון שלא היה איש לידו, הוא הצליח להגיע למפעל, שם מצא את יאיר ואת משה אריאלי שבעזרתם קיבל עזרה ראשונה והובהל לביה"ח "פוריה" כדי שיתפרו לו את היד.

במשך השנים נבחר יאיר לוועדות או צוותים כמו למשל הצוות החשוב שיחד עם תמי שניפר בחן את התפקיד החדש והנחוץ של מנהל ו"מרכז השירותים לחבר". לוועדת ספורט ולועדת הוידאו. כן היו פעם ועדות כאלה בקבוץ.

המשך בעמוד הבא

יאיר החל לעבוד במפעל שלנו "לוג" ב-1971, מתחילתו. כטכנאי נסע מספר פעמים לחו"ל כדי לבחון מכונות או לקנות תבניות הנחוצות למפעל. בשלב מסוים ביקש להפסיק להיות ה"מנהל הטכני כדי לפתח מחקר ופיתוח (מו"פ זה נקרא) החיוני כל-כך למפעל. ושם אכן הגיע לשיאים של ביטוי עצמי בעזרת היצירתיות וידי הזהב שלו:

כוכב זהב – פרס ראשון בתחרות אריות, הרעיון של יאיר והביצוע של איסי.

כוכב כסף - על התעודה חתום סגן ראש הממשלה ושר התעשייה והמסחר משה ניסים.

פרס עולמי- בין-לאומי על המצאת ה- BABY DOSE בקבוקון מיוחד למתן תרופות לתינוק. הפרס יוענק באנגליה. ולבסוף:

פרס "מצטיין המצטיינים של מפעל חיים בתעשייה" לשנת 2009 שניתן לו ע"י הנשיא הקודם שמעון פרס.

בראיון שעורך איתו ירחון "בעמק וברמה" מסביר יאיר שקיבל את הכינוי "ממציא" על חידושים בתחום האריות ופיתוח פטנטים שונים ומגוונים שנקראו על-שמו. והוא מוסיף: "אמנים בדרך-כלל אינם חושבים במסלול הרגיל. יש להם חשיבה אחרת וראיה שונה. העבודה ב"לוג" איפשרה לי לחשוב אחרת, וזה היה מאוד משמעותי לגבי. נקלעתי לסיטואציה שהסיפוק האישי וגם הסיפוק מהעבודה התחברו בקצוות שהיו לי מאוד חשובים. והחיבור הזה גם הביא לתוצאות שהביאו אותי לאן שהגעתי עד היום".

לאחיות חנה ושרה, לאח שרוליק, לעליזה הרעיה ולבנים: אחי, מעוז, פלד ואלדד ולכל בני משפחת ברקאי ונספחיהם - זכיתם לחיות במחיצת האיש הזה ויכולים אתם להתגאות בו מאוד מאוד.

אנחנו נזכור אותך יאיר כל עוד זיכרונו עמנו.

בהערכה רבה ובשם חברי אשדות יעקב
עמליה דיין בת-ארי

יאיר ברקאי ז"ל

ערב שבת.

יאיר ברקאי – שעת בין הערביים – בית הקברות באשדות יעקב.

היה לו מה לומר – תמיד והוא ידע לעמוד על דעתו.

כשנפרדים מחבר קיבוץ מספרים תמיד איפה הוא עבד – וכמה הוא היה מסור וחרוץ. ואת זה כבר סיפרו פה.

אני רוצה להפרד ממך כאבא לארבעה בנים, כבעל מיוחד לאשה מיוחדת, כסבא, כאמן, כיוצר – כאיש שאהב לעשות ארוחות גדולות בחוץ, בפינה על יד יגן גפן ולהזמין חברים מהצבא, מהעבודה, להזמין את שרה וחנה אחיותיו ואת שרוליק אחיו – ותמיד תמיד להשמיע את דעותיו. היה לו מה לומר – עמד על דעתו, דעותיו – היה ער למתרחש בשינויים, בסיפורים על המדרכת, בשיבות המזכירות – היה מדבר לאט, מחשב את מילותיו – באמצע היה מכחכח בגרונו – ומבקש שיאזינו לו בסבלנות ובשקט.

לא זוכרת אותו מתלהם או צועק – אבל זוכרת ויודעת שלא ויתר, עד שגם את או אתה – תסכימו עם דבריו.

וכפות ידיו – ידעו מה לעשות – ליצור, גם בתוך הבית, גם על המרפסת, גם בנסיעות וטיולים ברחבי הארץ – היה לו ידע טכני מקצועי בעל שם ארצי – מתבונן בידיו – דרך עיניו – וכבר ידע מה לעשות, איך לתקן, איך לייצב.

כך גם עם מחלת הסרטן. ידע מה רצה לקבל כתרופה, איזה טיפול לעבור, איזו בדיקה לעשות.

ועם כל דעותיו, וכל מילותיו – תמיד איתו ולצידו – אשתו-עליזה – אם ארבעת הבנים וסבתא לנכדים. עליזה – את אשה חזקה – גם לך יש מה לומר ויש לך דעה והיית קשובה לו והלכת איתו בדרך שלו כל השנים, כל הזמן, ובעיקר בעוצמה יותר רצופה וחזקה, בזמן שיאיר חלה. יש לכם את אחי ומעוז – תאומים ראשונים – ואחייכ פלד וגם אלדד.

וידעתם שניכם לנווט בין כל בן ובן עם צרכיו ודרכיו – בחיים.

אהבה גדולה היתה לכם – והקמת בית רחב עם עץ הלימון – והמון חברים מבחוץ – וידעתם להתמודד עם כל מהמורה ואבן נגף.

אבל, יש דברים שהם מעל – שהם לא שייכים למחשב, לאינטרנט, לידע ולמילים וזה דברים שלא נוכל להם – אפשר להאריך חיים, אבל צריך לדעת שבקצה המנהרה, מחכה חלקת אלוהים – מקום מנוחה. ועכשיו הגיע תורו של יאיר לנוח. להאסף אל אחיו הצעיר יעקב, להוריו הניה ומשה, לפגוש בן כתה – את שאול שימרון וגם שם להשמיע את דעתו ומילותיו.

משפחה יקרה, יש לכם הר של זיכרונות וסיפורים ותמונות מחייו של אבא, בעל, סבא. דפדפו באלבום חייו, קחו הרבה אויר ותגידו תודה שזכיתם באבא שכזה ועכשיו – אמא שכזאת. אין צורך לבקש מכם שתשמרו עליה ואחד על השני – כי תעשו זאת בדרך הטבע.

דבריו של יאיר ודעתו עוד ישמעו שנים רבות.

אהבתו של יאיר לחיים מלמדת אותנו – לא לוותר. להקשיב, להפנים ובעיקר לאהוב.

נפרדת ממך, אחת מהקיבוץ – זו שהיית מחייך אליה בצעד קל כזה – ושואל 'נו, מה נשמע?' – אז זהו – שכבר לא תשמע.

להתראות יאיר,

עליזה והבנים והמשפחה – היו בטוב.

שרה'ה שרון

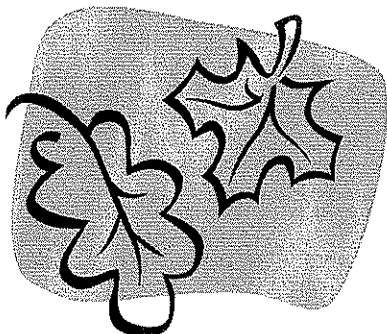
נ.ב. – במלחמה כמו במלחמה – אין מנצחים. רק פצועים, כואבים ועייפים. אתה לא נלחמת בסרטן – אתה נאבקת להשאר בחיים בכל הכח, ובמאבק הזה חיית ובגדול.

יאיר, גיסי, הלך לעולמו - יעקב גרוס

נאמנה שהיתה לצידיך בחיבוק אמיץ וחזק בכל העת הקשה. יאיר, סיפור חיך וחיי משפחתך הוא ארוך ומלא פרקים משמעותיים של תרומה ואהבה לארץ, כאלה יש לא רבים בתולדות המדינה והקיבוץ, ולא כאן המקום להרחיב ולפרט.

היית איש רב פעלים, התברכת בהרבה תכונות חמות וטובות, נגעת בדרכך בלבבות של כל מי שפגשת. בלכתך, הותרת משפחה רחבה ומיוחדת, אישה נפלאה, ילדים מקסימים ומוכשרים, נכדים מדהימים שימשיכו בודאי את השושלת והמורשת לבית ברקאי- מורשת אהבת הארץ ואהבת האדם. אנו נזכור אותך, יאיר, כפי שהיית: אדם טוב-לב, אנושי, נעים הליכות; איש צנוע ותכליתי. איש משפחה חם ואוהב, ומכבד את חבריך והסובבים אותך; מוכשר ומסור, אוהב אדם אוהב לעזור, יודע להקשיב ולמצוא פתרונות; ובקיצור- איש נעים הליכות וחבר אמיתי, בעל אוהב, אבא מקסים לארבעת בניך וסבא אוהב לנכדיך. כך תישאר בליבנו תמיד. אני מאמין שעם הזמן נמצא את הכוחות והיכולת להמשיך ולעשות את כל מה שיאיר אהב בימים היפים של חייו. אשרינו שזכינו להיות במחיצתך. השארת חלל גדול בליבנו.

יהי זכרך ברוך.

הכרתי אותו לפני ארבעים שנה כשהתחיל לצאת עם אחותי ומאז אנחנו גם משפחה וגם חברים. "איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא" כתב נתן יונתן, והמשיך: "ובנופלו בבוקר, לא עבות אחד על אדמתו, יקנה לו אחוזת עולם ליד אמות המים השקטות". כמו כאן.

יום עצוב היה הלילה. בחצות. יאיר ברקאי, גיסי, הלך לעולמו במיטתו, בביתו בקיבוץ, כשבניו ואחותי ליד מיטתו. כשיאיר חלה היינו כולנו בהלם. האיש החזק, בעל כוחות הגוף והנפש נקלע למאבק באויב שלא הכיר קודם לכן. עמידתו בקשיי המחלה ומלחמתו בה, עד הרגע האחרון, למרות שידע שהסיכויים לא גבוהים, היא דוגמה לתעוזה, נכונות למאבק ותעצומות נפש שקשה להאמין שהן קיימות ברוחו של האדם, עד לרגע שהסערה נמצאת בעיצומה וצריך להתמודד עם משברים עצומים. קל לומר שיאיר נגאל מיסורי המחלה האכזרית שפקדה אותו, קשה יותר לתאר במילים את העצב שפקד אותי ואותנו הלילה, כשהתברר לי שלא נראה אותו עוד.

שלשום נפרדתי ממנו, וברור היה שימיו ספורים. היום אנחנו מביאים אותו למנוחת עולמים בבית העלמין הצופה אל הירמוך, לא הרחק מאחיו, אימו ואביו, שכבר אינם איתנו. יאיר אהב את החיים והיה איש משפחה למופת, וגם איש עבודה מלא אתגרים יוזם ומצליח. לפני כשנתיים זכה ב'אות העובד המצטיין' בבית הנשיא, ולמרות מחלתו, המשיך לעבוד ולחלק הוראות למפעל גם ממיטת חוליו בבית החולים. הוא לא הניח למחלה הקשה לבלום את זרם חייו. יאיר היה לוחם בנפשו, שלא פחד מהחיים וגם לא מהמוות. חייו היו מלאי רגעים של צחוק וחוכמה שליוו אותנו ברגעי השמחה והאושר ושימשיכו עם בניו ונכדיו. מוקדם מדי ועצוב להפרד. ההתמודדות עם העדרך, יאיר, תהיה קשה לא פחות מהתמודדות עם המחלה שקטעה את חיך בטרם עת, והנחמה הקטנה בכל המאבק הזה, שזכית למשפחה כה נפלאה, לאישה

איש המעוף והמקוריות

מנהלים ועובדים כאחד, שהלכו איתך דרך ארוכה ביחד; ולמרות שזנפת וגערת בהם לא פעם, הם זוכרים לך את התייחסותך המקצועית והחברית. רבים מאד חבים לך את הידע וההכשרה המקצועית שלהם.

אז עכשיו יאיר, תנוח לך בשלום וברוגע, מתוך ידיעה שאנחנו לא נאכזב אותך; הן בתחום המקצועי והן בחיבוק חם ואוהב לעליזה, מעוז, אחי, פלד ואלדד היקרים. בשם כל עובדי ומנהלי לוג.

איסי

מאזנים

לעת זקנה אהבה באפורים,
ופני חברי אינם,
ומכירי שמות באבן.
כשירבו לבלי-שאת האבנים האלה,
אז אבוא בקהלם,
אסגור חומותי דממה.

יוסף שריג

הנסיבות של מחלתך, יאיר, היו אמורות להכין אותנו לקראת העתיד לקרות, אך עדיין הידיעה על מותך תפסה אותנו בהלם מוחלט. צמד המילים 'יאיר נפטר' לא נתפס, לא הגיוני. כמעט שלושה עשורים מלאים עבדנו ביחד, וגם אחרי פרישתך לגימלאות היה לי ברור שנמשיך להפגש, להתייעץ, להעזר ולקדם פרויקטים שהתחלנו; אבל זה כבר לא יקרה, ואת הפרוייקטים הללו נצטרך לסיים בלעדיך, וזה פשוט לא נתפס. עוד ביום שלישי האחרון ביקרתי אותך. והתעקשת לשמוע יאת כל האמת, כך אמרת, ולהשמיע בנוגע לפרוייקטים שעל הפרק, וכדרךך, כאילו שאינך נלחם מלחמה אחרת עכשיו, כואבת ומתסכלת, התעקשת להגיד לי בדרך הייחודית ש-יפה אתם טועים וישם צריך לעשות אחרת; כששאלתי אותך, מדוע אתה מעסיק את עצמך בכך, הלוא זה מרגיז ומטריד אותך, אמרת שחשוב לך לדעת שהפרוייקטים שהתחלת יסתיימו כמו שצריך.

כזה אתה, כך הכרתי אותך לאורך כל הדרך: מתמסר לפיתוח פרויקטים בלוג, משקיע בתכנון. יחשיבה מחוץ לקופסה קראת לזה, ולא הבנת למה כולנו לא חושבים מחוץ לקופסה. העזת, ולא פחדת לטעות, כי כמו שאמרת: 'כשעושים גם טועים'. תמיד ידעת להביא רעיונות יצירתיים ומקוריים שלעתים הקדימו את זמנם, ולא כולם ידעו איך 'לאכול את זה'. במהלך השנים אני נתקלת בלא מעט רעיונות שלך המונחים במגירות שלנו, שלצערי לא באו לידי מימוש, ותמיד הדחימו אותי המעוף והמקוריות ברעיונות אלו, ויעידו על כך גם קולגות שלך בתעשייה שלנו. אם בלוג יוצרים ערך, אתה הדוגמה לכך.

לא תמיד הסכמנו, והיו בינינו לא מעט ויכוחים, אולם תמיד, אבל תמיד, ידענו לעבוד בשיתוף פעולה מלא והערכה רבה. אני לא מאמינה שלא נראה אותך יותר נכנס למשרד בבוקר, מברך אותנו בברכת בוקר טוב מחויכת, שותה את כוס התה שלך, מסתובב במפעל, מדבר עם העובדים ומביע את דעתך הנחרצת. תחסר מאד לאנשי-לוג,

פתיח

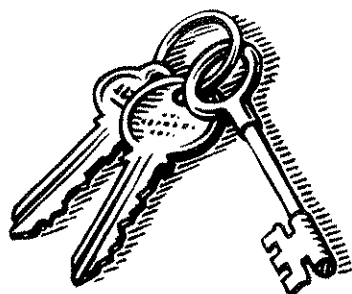
מאחר ועלון רה"ש עוד לפנינו, לא נמהר לברך את השנה החדשה ולהספיד את קודמתה בטרם עת; נעשה זאת בחדוה בעלון הבא עלינו לטובה, לכשיבוא. השנה, משום מה, החליטו פרנסי הישוב להקדים את אכילת התפוח בדבש והטקסים נערכים כמעט שבועיים לפני רה"ש הרשמי. האם אלה אילוצים או שמא סיבות ענייניות אין זה משנה. העיקר שטובלים.

אני קורא את דבריו המסנגרים של שאול אלטר בעלון זה, אודות הגינה הקהילתית שלטעמו הצליחה מבחינה חקלאית מעל המצופה, ותוהה האם טחו עיניי. מטרת הגינה הקהילתית, לפחות על פי הבנתי, היא לא רק לעשב ולקצור ראשי חמניות או תירס ועגבניות, אלא לשמש, אולי בעיקר לשמש, כמקום התכנסות למועדים וארועים, כפי שאגב נעשה בשער הגולן ובעוד מקומות, מהם שאבנו את הרעיון הנחמד הזה. אני אומר את הדברים בזהירות המתבקשת, משום שלי עצמי אין חלק ונחלה בגינה, ואל לי להלין על יוזמתם של אחרים. אבל... כאורח מזדמן, ויעיד השלט שבאופסייד, המקום נראה מוזנת, לא מזמין ולטעמי אף מיותר. אמרתי ולא יספתי.

אמנם זה נשמע בנאלי, אבל חייבים לציין את עבודתם השקדנית של אנשי הנוי שעושים מלאכתם בלהט הקיץ ושומרים לנו על גן נקי ומטופח לתפארת אשדות. תחושת בית כבר אמרנו??

ומילה טובה לסיום לאברמיק חזן שמפאר את שלטינו, גינותינו, ספריותינו ותמרורינו במעשה ידיו להתפאר. ויש במה. אז גם אם הדבר נעשה שלא במסגרת הנהלים שקבעה ועדת המיתאר, התוצאה היא שקובעת והתוצאה טובה מאד.

שבת נעימה וקרירה מעט
אבנרון

ממנהל הקהילה

כשכן יודעים לקרוא

אורן לומד לקרוא
אורן כבר גדול,
אורן אוהב לקרוא
אורן קורא הכל:

את התויות שעל צנצנת הריבה,
את הנייר שעוטף את קופסת הקפה,
את שקית החלב ובקבוק המיץ –
אורן קורא ממש יפה.

הוא מצליח אפילו לקרוא
את כל השלטים ברחובות,
ובעיתון –
את האותיות הגדולות.

את העיתון זה עסק ביש –
המלאכה לא קלה.
אורן מוכרח להודות
שהוא לא מבין אף מילה.

ואז הוא שואל את המורה עירית:
"את בטוחה שהעיתון כתוב עברית?"

שושנה יובל

שיאו של השבוע היה בראשיתו- יום א'. הפסקת חשמל באשדות. דומה כי אשדות התרוקנה מיושביה: חברים נמצאו במתחם, בחופי הים, בספרייה האזורית ובמקומות העבודה. בצהריים שב החשמל אל חלק משכונות אשדות, רעש מזגנים פקד חלקים מאשדות, העבודה הרבה בלוח החשמל של לוג גרמה לכך שהשכונה המזרחית תשכה עד השעה 21:00. ויהי אור.

בסוף השבוע הקרב ובא נקיים מפגש חברים בבריכה: מוזיקה, משקה, חברים, יחד. ספטמבר. נחגוג את חזרתם של הילדים למסגרות החינוכיות, מקדימי קום מדווחים על צינת בקר טרום סתווית, ניצנים של קרירות?

ב19/8 הגיעו לאשדות 28 חבריה צעירים, בני **גרעין צבר**.

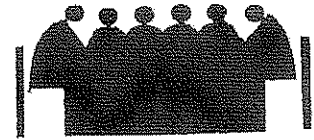
קלט אותם ועמל על הטיפול בהם הצוות המלווה- גיל אלטר, הדס קיים, נוי קלמנט. פותרים בעיות תוך כדי תנועה. לומדים אחד את השני, את אשדות, מגדירים כללים, נפגשים במועדון, האולפן התחיל, טורחים על הכנת ארוחות הבקר והערב במועדון שהוא גם חדר אוכל, מלמדים איך לאכול ארוחת צהריים עד 30 ש, מבקרים אצל המשפחות המארחות- קשרים ראשוניים נרקמים, בין חברת הילדים וצבר מתחיל שיתוף פעולה של עשייה משותפת והשבוע הם בגדני"ע.

ראש השנה מתקדם בצעדי ענק, באשדות נציין את השנה החדשה בשורה של התכנסויות - מפגש העובדים בקהילה ובעסקים שלנו, נכריז על החג בשוק הפרוטות בשבת ונחגוג את החג במסגרות משפחתיות אינטימיות.

חג שמח ושנת לימודים פוריה לכל!

דורון

במועצת הקהילה

<p align="center">מפרוטוקול 18.2015 מתאריך 26/8/15</p> <p>1. <u>ביקורת- השכרת דירות, נדלן יצרני וצרכני</u></p> <p>מועצת הקהילה אשרה את הצעת ועדת הביקורת לנושא הביקורת לשנת 2016: השכרת דירות נכסים יצרניים וצרכניים (בקהילה ובעסקים).</p> <p>הביקורת תעסוק בנושא המבנה הארגוני של ההשכרות, מצאי הנכסים להשכרה, ניהול משא ומתן וקביעת מחירים, הסכמי ההתקשרות, גביית דמי שכירות, רישום הנה"ח, פיקוח ובקרה.</p> <p>2. <u>תרבות חיים – קיבוץ - שימוש במדרכות ככבישים וחניות</u></p> <p>אנו משקיעים כסף רב בטיפוח הקיבוץ ומנגד ישנם רכבים שנוסעים על השבילים והדשאים וחונים שלא במגרשים החניה.</p> <ul style="list-style-type: none"> - יש לתת הוראה למי שמזמין בעלי מקצוע שהוא אחראי שהם לא יעלו על דשאים. - יש לעשות קמפיין בנושא כדי לעורר את דעת הקהל. - יש לחסום את הירידה לדשאים ע"י גזעי עצים ואבנים. <p>3. <u>תרבות חיים – קיבוץ- כלבים</u></p> <p>בחווה ההשכרה רשום במפורש כי חל איסור הבאת כלבים.</p> <p>הוחלט במזכירות פעילה לאכוף את הנושא. לא ייחתם חוזה עם בעל כלב, לא יחודש חוזה לשוכר עם כלב.</p> <p align="right">רשמה : אתי. ערך : דורון רוזנבלום</p>	<p align="center">מפרוטוקול 17/15 13/8/15</p> <p>1. <u>ביצועי החציון הראשון של 2015 בעסקים, חילופי התפקידים - נמסר דיווח</u></p> <p>2. <u>אישור פרוטוקול 16 - מאושר.</u></p> <p>3. <u>ביצוע חצי שנתי של תכנית שנתית 2015- המחצית הראשונה של השנה הסתיימה ביתרה. נמסר היקף היתרה, הסיבות לקיומה. הובעה הערכה.</u></p> <p>4. <u>הסכם חבר שזכה במכרז לדירה –</u> ההסכם נועד ליצור מצב בו חבר שזכה במכרז או משפץ דירתו ישאף לקצר את הזמן בו הוא מחזיק בשתי דירות. ההסכם אושר.</p> <p>5. <u>הפסקת סבסוד הקיבוץ את ארוחות החג- ראש השנה ופסח.</u> מועצת הקהילה רואה חשיבות בהמשך קיום מפגש חג בחדר האוכל. הקיבוץ יטול חלק במימון הפקת האירוע. עם זאת החליטה מועצת הקהילה על הפסקת סבסוד ארוחת החג.</p> <p>6. <u>דיווח:</u> נמסר מידע ביחס לתנועת חברים על המגננונים הרלבנטיים. א. חבר המסיים שנת חופש. ב. זוג חברים העובר לגור בהרחבה.</p> <p align="right">רשמה : סמדר ינאי ערך : דורון.</p>
--	--

בעסקי קהילה

גינה קהילתית - בגדול זה לא התיק שלי, אולם מאחר ואני קצת מטפל החלטתי לכתוב את הידוע לי:

מבחינה חקלאית הגינה הצליחה אפילו מעל התחזית - עגבניות מלפפונים, תירס, אבטיח מלון קישוא ועוד. כרגע הגינה בשלב ההכנה לשנה הבאה ניקוי, דישון ועוד. לקראת החורף נחדש את העבודה.

מבחינה קהילתית הבנו שיש מה לשפר ונשפר לקראת העונה הבאה.

שאל אלתר

בית אשדות יעקב איחוד
משתתף בצער
תמר בר נס ומשפחה
במות האחות.

משתתפים בבלו של
יוסי זולטי והמשפחה
במות האב-הסב

בית אשדות

נוי - עבר עלינו חודש חס במיוחד - שימוש מאוד נרחב במים - במהלך אוגוסט ולמרות החום החלטנו מסיבות תקציביות לקצץ את השקייט הדשאים בחצי למורת רוחם של עובדי הנוי, הדשאים ושל הקהל הרחב - זה מהלך קשה ביותר, אבל לא היתה לנו ברירה אחרת.

עובדי הנוי והמזכירות מבקשים בכל לשון של בקשה להמעיט ככל הניתן בנסיעות רכבים על מדרכות הישוב ומניעה מוחלטת של ירידה או חניה של המכוניות על הדשאים או הגינות - חבל לקלקל את העבודה והכסף שלנו.

כל-בן - החנות הקיבוצית שלנו שעברה מספר שינויים בכיוון החיובי עם כניסתו של ישי לניהול הכל-בו (למרות שגם קודם לכן בהחלט היה מקום חיובי) נהפכה להיות חנות שמפיקה חשבוניות מס ולא רק קבלות כפי שהיה עד היום, כך שיכולים לקנות בכל-בו גם מי שצריך להציג חשבוניות מס.

ההחלטה מחוייבת המציאות, בעקבות השינוי המתמשך של רכישות של לקוחות חוץ-קיבוציות בכל-בו שלנו. בקרוב יוחלף גם גג האסבסט בכל-בו.

בריכת שחיה - חלק גדול מהעונה כבר מאחורינו. אנו בהחלט ערים לבעיות שהיו השנה: קצת חוסר ניקיון ולעיתים יותר מידי לקוחות חיצוניים. לקראת העונה הבאה נקים צוות שיכתוב תקנון לבריכת השחייה ויהיו נהלים קבועים שיקפידו על כל מה שניתן להעריך - נצטרך לטפל במחירי המנויים (אין כאלה בכל הארץ).

בית סיעודי - הבית הסיעודי שלנו כבר קיבל ציונים סופיים של ביקורת משרד הבריאות, ציונים מאוד גבוהים ואני ממליץ לכל מי שנזקק לבדוק אם יש מקום בכדי להעביר לשם את יקיריו - בהסכם עם עמותת "גיל עוז" שמפעילה את הבית יש קדימות לאנשי הישוב ובני משפחותיהם - שנהיה רק בריאים.

פרוטוקול ישיבת ועד הנהלה 'נוף אשדות'

פרוטוקול אסיפת 'נוף אשדות'

**מפרוטוקול ישיבת ועד הנהלה נוף
אשדות מס' 0815 מה 16/8/15**

נוכחים: משה אריאלי, ישראל ברקאי, ניב ליש, גדי נחום, אורית סטולרו, אופיר רובין, דורון רוזנבלום.

מוזמן: יריב כרמל - גזבר.

חסרים: דקל ערוסי, אדמית פלג, אמיר פלקס, קטיה קיים,

על סדר היום:

1. אישור פרוטוקול 0715

הוחלט: הפרוטוקול מאושר

2. מדיניות לגבי חריגה מתקנון התב"ע-

החלטה בנושא (בדגש על חדרי אירוח) תתקבל לאחר קבלת חוות דעת משפטית נוספת ברוח תקנון האגודה.

3. דיווח על התנהלות בנושא תכנית עבודה מערכת החינוך - נמסר דיווח ע"י דורון.

ועד הנהלה יעיין שוב בנושא ישיבת מועצת החינוך לאחר ב- 18/8/15 בנושא: אישור ת"ע אשדוטף / חינוך חברתי.

4. תקציב האגודה - ביצוע מול תכנית- תקציב חצי שנתי- הוצג דו"ח סיכום חצי שנתי עם השוואה לתכנית, הושמעו הערות והתייחסויות. בשורה התחתונה – עומדים במסגרת התקציב המאושר.

רשם: גדי נחום.

ערך: דורון רוזנבלום – מנהל הקהילה
אישר: ניב ליש – יו"ר האגודה.

פרוטוקול אסיפה נוף אשדות 0515 .

מספר חברי האגודה הנוכחים באסיפה: 30

על סדר היום:

1. מדיניות ביטחון פנים

באשדות יעקב איחוד.

ההצעה: מפרוטוקול ועד הנהלה "נוף

אשדות" 05.15 מתאריך 30.6.15

שמירה שער (בהשתתפות יונתן שטיינדל-

רבש"ץ)

הוחלט – חברי "נוף אשדות" החל מסיום השירות הצבאי ישמרו בשער. ימצא מנגנון ל"פדיון שמירה" מי שלא יכול לשמור ישלם עבור שמירה.

החלטות האסיפה:

הקמת צוות לביטחון פנים.

אישור הצעת ועד הנהלה להפעלת "חוק השמירה".

רשם: דורון רוזנבלום.

קלמן זלמן

מציין ששמות כינוי, כולל צמדי שמות, היו אז דבר נפוץ ביותר ונזכיר אחדים כמו 'דָּבָר וקבר' או 'פֶּרֶד', שהיה כינויו של מי שסומן לרמטכ"ל השלושה עשר של מדינת ישראל.

א.ר.

נר נשמה חודש ספטמבר

זבילבסקי	גוטה	1.9.2009	י"ב אלול תשס"ט
ניסר	צבי	4.9.1933	ז' אלול תרצ"ג
זקצר	דרורה	4.9.1988	כ"ב אלול תשמ"ח
אורן	הדה	9.9.2008	ח' אלול תשס"ח
הוימן	צבי	10.9.1991	ב' תשרי תשנ"ב
כהן	גילה	10.9.2002	ד' תשרי תשס"ג
ברסלבסקי	עדיה	14.9.1976	י"ט אלול תשל"ו
ענבי	רבקה	17.9.1997	ט"ו אלול תשנ"ז
לזיז	לאה	18.9.1989	י"ח אלול תשמ"ט
בורכרט	שלמה	18.9.1997	ט"ז אלול תשנ"ז
זאבי	עזריאל	19.9.1979	כ"ז אלול תשל"ט
גפני	מרים	20.9.1980	י' תשרי תשמ"א
פייקוב	סנדר	21.9.1989	כ"א אלול תשמ"ט
צמת	אליהו	22.9.1975	י"ז תשרי תשל"ו
לויט	שושנה	27.9.1943	כ"ז אלול תש"ג
הירשהויט	עדה	28.9.1990	ט' תשרי תשנ"א
כהן	אחזיהו	29.9.1950	י"ח תשרי תשי"א
בן-דוד	אסתר	30.9.1974	י"ד תשרי תשל"ד

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

בהספד ליאיר ברקאי ז"ל הזכירה עמליה דיין את כינויו 'קלמן'. "בכיתה הזו", כך סיפרה, "היו כמה בנים 'שובבים' שכינו את עצמם בשמות של כל מיני סופרים ומשוררים שחיו באותה תקופה. שמות כמו: זלמן (שז"ר כנראה), קלמן ועוד...אני זוכרת שזה הפליא והצחיק אותי מאוד כשהגעתי לקיבוץ ושמעתי אותם קוראים כך איש לרעהו. מי זוכר היום, מי היו המשוררים הללו".

ובכן, לא מניה ולא מקצתיה. תחקיר מקיף שערך 'עלון אשדות' מגלה עובדות שונות לחלוטין. גירסה ראשונה, מפיה של אסתר שימרון, אומרת ששאל נקרא 'זלמן' משום שאבא של דורית היימן שבכיתה שלהם, שגם שמו היה שאול, אך כולם הכירוהו בשם החיבה 'זלי' שהוא קיצור של זלמן, ולכן שם זה הודבק לשאול. מאחר ושאל לא רצה להיות 'בודד במערכה', הוא הדביק לבן כיתתו יאיר ברקאי את השם הנרדף 'קלמן' וכך נוסד צמד החמד 'קלמן את זלמן'.

הגירסה השניה מפיו של איתי שימרון (הנסמכת לדבריו על אביו ז"ל ועל עליזה ברקאי) קובעת שיאיר קיבל את הכינוי 'קלמן' מסיבה לא ברורה. באחד השיעורים בבית הספר היסודי, התבקש שאול לחפש את יאיר, שלא התייצב לשיעור. שאול יצא החוצה והחל לצעוק 'קלמן, קלמן' ואז השיב לו יאיר משהו בנוסח: 'אתה לא תגיד לי מה לעשות, יה זלמן'.

מאחר ושתי הגירסאות הללו אינן מתיישבות זו עם זו, ביקשנו לשמוע גירסה שלישית, מפיו של אורי שיפר, שהיא מקורית ומעניינת במיוחד: 'עד כמה שאני זוכר זה היה בחברת הילדים', מתאר אורי. 'שאול ויאיר היו באחת הכיתות הגבוהות, י"א או י"ב, ובאחד הימים התפרסמה תמונה של זוג ננודים מסמורטטים ולצידם הכיתוב 'זלמן וקלמן'. מאחר ואבא של אפרים היימן נקרא שאול, וכינויו היה 'זלי', בא יאיר ברקאי אל שאול שימרון ואמר לו 'אתה זלמן' וזה לא נשאר חייב וענה: 'אם אני זלמן אז אתה קלמן' וכך זה נשאר עד ימינו אלה. אורי

בחינוך

המסורתית. שמחנו לקלוט מוביל חדש- צור רונצוויג, מדריך בוגר מוביל שהוכיח את עצמו בתפקידו הקודם בדגניה, וכבר בימים הראשונים מרגישים רוח שונה וחיובית, מדריכים חדשים עם מוטיבציה גבוהה, והרגשה שתהיה שנה טובה יותר מקודמתה. תודה גדולה והצלחה לאלה, שעוזבת אחריי עבודה משותפת של שנתיים.

ולסיום, חודש ספטמבר - חגי תשרי בפתח. בשבוע הקרוב נעסוק בראש השנה ובסיומו נחלק בשני הקיבוצים שי לכל החברים תפוח בדבש וברכה ברוח השנה החדשה. מיד לאחר מיכן אנו נערכים לפעילות תוכן לקראת יום כיפור, ובסוף החודש תחילת חג הסוכות- חופש סוכות.

אנו מאחלים לקהילת אשדות המשך קליטה, פריחה ושנה של אושר ובריאות.

שנה טובה!

גיא בשם צוות המדריכים.

מזל טוב!

מזל טוב ואחיון טוב

מזל טוב! הנה אתה עמו

מזל טוב! אתה

מזל טוב! הנכדה

מזל טוב! הנכדה!

החופש הגדול הסתיים, רבים מאיתנו נושמים לרווחה ושמחים לראות את הילדים חוזרים לבית הספר. עדיין לא קיימנו סיכום מלא של החופש, אך ניתן לומר שהיה חופש מהנה, מלא בפעילות, מלא בהשתתפות של רוב הילדים והכי חשוב שכולם חזרו לביתם בריאים ושלמים. ניתן לציין שהביצוע מול התכנון היה כמעט מושלם, למעט כמה שינויים נקודתיים שבוצעו בתוך הבתים. היו מעט אירועים חריגים בתחום ההתנהגות ובתחום הבטיחות, שטופלו באופן פרטני מול ההורים והגורמים הישירים לאירוע. בסיום החופש קיימנו פרדות מרגשות מהמדריכים המסיימים- מאי (א'), מיכל ושלו (ד'ו'), נוי(ז'ח') ועומר, מדריך הנעורים. ההתרגשות הייתה רבה, והעידה על הערכה רבה של הילדים ושל ההורים לאותם המדריכים שהשקיעו את כל יכולתם וכשרונם בעבודתם. תודה גדולה לנערים המדריכים הצעירים שלנו, שבלעדיהם לא היה ניתן לקיים פעילות. תודה גדולה להורים רבים שתרמו, עזרו ועשו הכל על מנת לסייע ולתמוך בכל פעילות נדרשת.

וכבר השנה החדשה החלה.. בחינוך החברתי 225 ילדים, גדלנו וצמחנו ב-25 ילדים, קלטנו 8 ילדים חדשים בשכבות השונות, ואנו צפויים בשנים הקרובות להמשיך ולצמוח באותם מספרים.

תקופה זו דורשת מאיתנו תכנון פרטני ויצירתי, סבלנות וסובלנות כלפי כל השותפים במערכת. קלטנו את הצוותים החדשים, ביצענו חפיפות ובוזעה חלוקה והגדרת תפקידים. ניתן דגש לתהליך הקליטה של ילדים חדשים, ילדי כיתה א', מעברים בין כיתות ובין שכבות, שיפור תשתיות, יצירת קשר ובניית תקשורת עם ההורים. נאחל בהצלחה לצוותים החדשים ובראשם למובילים- מנדי פליה, אלית ונעמה (א'), טליה לזר, שירה חסין, טל גבאי ולימור בן-ישי (ב'ג'), עפרה לוי וסער עידו (ד'ו'), טלי רטר (ז'), איתן לוי ועינב חלף (ח' - וחברת הנעורים).

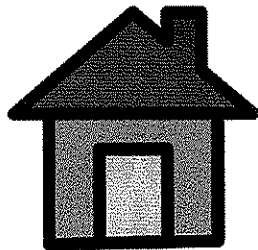
פתחנו בפעילות הנוער העובד, וכבר עוד שבועיים (17/9) יתקיים חג המעלות

החלה שנת הלימודים תשע"ו

ותחת תאנתו", ילמדו בשטח על הצמחים, ויוכלו לראות, לחוש ואף לטעום.

עלון אשדות מאחל לצוות מול גלעד: מורים, תלמידים, הורים; שנת לימודים פוריה ומאתגרת.

א.ר.

מכרז דירות – צוות איוש דירות

פרסום המכרז ב- 318/15

תאריך סגירת המכרז ב- 16/9/15

המכרז מופנה לחברי קיבוץ,

להלן פירוט הדירה המוצעת:

בית 18 / דו-דיוור 7+8

(בשכונה המערבית, בית משפ' פרידר)

הרשמה למכרז ניתן להגיש בכתב או במייל

Zohar@ashdot.org.il

לזוהר יחיאל 050-8651915

בראיון נרחב שהעניקה מרים גרין מנהלת 'מול גלעד' ליונתן אלתר לקראת סיום שנת הלימודים תשע"ה (וחלקו לא פורסם עד היום) היא מפרטת את התוכניות לקראת שנת הלימודים תשע"ו שהחלה בימים אלה. הנה חלק מהדברים:

גרין: החלטנו ביחד להכין תכנית גדולה לפיתוח הנוי בבית הספר ולבצע אותה בשלבים. כבר היום ברור לנו שהשלב הראשון יהיה "לב בית הספר" כלומר האזור שממערב לחדר המורים; אחריו נמשיך לטפח שטחים נוספים ברחבי החצר.

אני רוצה לקשור את הנוי, וחזות בית הספר ל"תוכנית מארג" השמה דגש על מצויינות ביהדות, ציונות ואזרחות. עבדנו בשנה שעברה עם כל התלמידים על "חזון בית הספר", ואנו בונים ארבעה מוצרים מארגיים: טקסים, טיולים, לוח-עד ומצויינות.

בשנת תשע"ו הבאה עלינו לטובה אנחנו מתכוונים לעבוד על בניית מרחבי למידה בחצר בית הספר- הכוונה שהתלמידים ילמדו לא רק בכיתות אלא גם בחצר בית הספר. במסגרת זו, נפתח ונטפח פינות ושטחים בחצר בית הספר שבהם אפשר יהיה לשבת וללמוד. בנוסף, התלמידים ייפגשו במסרים חזותיים שיוצבו בחצר בית הספר; יוכלו לקיים דיונים בנושא ולשוחח.

לבית הספר חמישה שערים, מוסיפה מרים. השער מביתן השומר יקרא "שער הזמן" ויתר השערים והשבילים יביאו לביטוי את ארבעת הערכים שחרתנו בחזון שלנו: כבוד האדם, אהבת הארץ, אחריות ומצויינות.

אנו נמצאים כעת בעיצומו של תכנון המרחבים האלה, תוך שילוב אמצעי הוראה עדכניים. כמו כן מתכננים פינות עבודה בהן יופיעו "שבעת המינים", וכן עומדים לטעת מספר עצי הדר המסמלים את הציונות וראשית החקלאות בארץ, וכן עצים בהם נעשתה הכלאה, המייצגים את החקלאות המודרנית. התלמידים יישבו "איש תחת גפנו

תרבות

ולמחרת בבוקר, יום שבת ה – 5.9.15
 כמיטב המסורת נפגשים לשוק פרוטות בגן השעשועים.
 במהלך השוק נרים יחד כוסית ונברך לקראת השנה החדשה הבאה עלינו לטובה.

משפחות מברכות בחילופי שנות טובות:

לכל מי שעוד לא נרשם, מהרו להרשם ....
 בואו נברך האחד את השני,
 נעלה חיוך למישהו ונקבל אחד בחזרה.
 משלוח השנה הטובה יכלול אגרת ברכה ומשהו שימתיק את החג.
ביום ראשון ה 6/9 תתקיים הגרלה בין המשפחות המשתתפות.
 לפרטים נוספים:

מאיה אלטר – 050-5842985
 רותם רוז – 052-3220275
 יערה שני – 050-8652528

אירועי תרבות לקראת השנה החדשה -

הערב – 4/9 יום שישי

ערב אשדותי חד פעמי של מוזיקה חיה ושתיה.

בתוכנית:

בשעה 21:00 נפגשים בבריכה ומרימים כוסית ראשונה.

נכנסים לאווירה, צוחקים עם חברים ואז....

הופעה חיה מעולה.

עוד קצת שתיה והרבה פטפוטים, צחוק וריקודים.

לאחר ההופעה ממשיכים עם מוזיקה טובה שיעשו במיוחד בשבילנו .

וכמובן לכל אורך הערב הבר פתוח ומזמין.

(השתייה בערב בתשלום מזומן בלבד!)

*הערב אומנם בבריכה כדי שנוכל ליהנות מהדשא והמרחב אך הרחצה אסורה.

בבקשה תעזרו לנו לשמור על כך.

ביום שישי ה 11/9 בשעות הבוקר יעברו ילדי החינוך בבתי התושבים והחברים לברך בשנה טובה ומתוקה ולחלק תפוח בדבש.

'זו היתה חווייה משמעותית' יובל כהן מספר ליונתן על שנה ששינתה אותו

מתוך רשימה של כ – 250 מועמדים, הפנימייה מזמינה כ – 80, כלומר צריך ציונים מאד טובים כדי שיזמינו אותך וזה לא מספיק, כי מתוך 80 המועמדים שמגיעים לפנימייה היא צריכה לבחור 10 בלבד, כלומר גם אם הזמינו אותך זה עוד לא אומר שהתקבלת.

איך הגעת ל"פנימיית גבעת הוד", תל אביב?
ההזמנה הראשונה שקיבלתי הייתה מפנימייה ברמת הדסה (ליד טבעון), נסעתי לשם, הייתי יומיים וחכיתי לתוצאות. בינתיים הוזמנתי גם לפנימיית "גבעת הוד" בתל ברוך, תל אביב. שוב יומיים, שוב מחכה לתוצאות. התשובה הראשונה שהגיעה הייתה שהתקבלתי ל"גבעת הוד" בתל אביב. אחרי יומיים קיבלתי הודעה שהתקבלתי לפנימיית רמת הדסה. לאחר התלבטות קצרה החלטתי ללכת לתל אביב גם כי צוות ההדרכה שם נראה מתאים לי, המנהלים נראו לי מתאימים, התחברתי יותר למועמדים שנבחנו איתי, לאופי המקום וגם העניין שזה תל אביב.

מה זה הפנימייה הזאת?

"גבעת הוד" היא פנימייה בלב שכונה יוקרתית בתל אביב – תל ברוך (הפנימייה הייתה שם לפני שהשכונה הייתה יוקרתית). אל הפנימייה מגיעים ילדים ממשפחות הרוסות, משפחות שלא יודעות לגדל ילדים, אם בגלל שהם אלכוהוליסטים או בגלל שהם מכורים לסמים, לפעמים בגלל שהם אלימים ולפעמים בגלל שהם פשוט לא יכולים לגדל ילדים. הפנימייה מכילה 100 ילדים מגילאי 6 ועד 18 כלומר מכיתה א' ועד כיתה י"ב. הילדים בפנימייה מחולקים לשתי חטיבות: חטיבה צעירה כיתות א-ז (6-13) וחטיבה בוגרת ח-י"ב (14-18).

המשך בעמוד הבא

יובל כהן, עוד מעט בן 20, דור שלישי בקיבוץ, הוא הבן של עומד ואודית כהן חברי הקיבוץ, נכד של חברי הקיבוץ, נח כהן ז"ל ורחל תיבדל לחיים ארוכים. יצא לפני שנה לשנת שירות בפנימייה בתל אביב. לפני כחודש חזר יובל לקיבוץ בדרכו לשירות בצה"ל. להרגשתו, במהלך שנה זו, הוא עבר שינוי. מה קורה שם בשנת השירות שמשפיע על משתתפיה?

למה בכלל יצאת לשנת שירות?

בכיתה י"ב לא ממש ידעתי מה זה שנת שירות, יחד עם זה, אחוז די גבוה מנערי העמק יוצא לשנה הזו. דיברתי עם אנשים וכל מי שדיברתי איתו אמר שהחלטה לצאת לשנת שירות הייתה הכי טובה שקיבל והשנה הכי משמעותית שהייתה לו עד היום ושזו שנה שיש בה כף גדול, שנה שבונה המון קשרים חדשים, עם אנשים חדשים. גם עומר בן נאים המדריך שלנו עודד ודרבן לצאת לשנת שירות וגם כמה מחברי הטובים: יוני כהן ולירון אביגדור (אשדות מאוחד), ותאיר החליטו לצאת לשנה הזו כך שזרמתי לכיוון.

איך מתקבלים לשנת שירות?

האמת, מסלול ההצטרפות הוא ארוך ומיגע. ראשית צריך להירשם למיונים בתמורה ל – 200 ₪ ואז מזמינים אותך ליום של מבחנים. יש גם מבחנים בכתב וגם בוחנים את ההתנהגות שלך בסיטואציות שהם ממציאים. על פי תוצאות המבחן פותחים לך רשימה של מקומות שמקבלים שנת שירות ומתאימה לכישורים שלך. הרשימה הזו אמורה לצמצם את האפשרויות העומדות בפניך ולמקד אותך. ברשימה שלי היו 80 מקומות (ממש רשימה מצומצמת) מתוכה הייתי צריך לבחור 8 מקומות ולהירשם אליהם. הפנימיות מקבלות את הציונים שלנו במבחנים ומזמינות את מי שנראה להן מתאים. יש חברה שמקבלים 8 הזמנות מכל הבחירות שלהם ויש חברה שלא מקבלים אף הזמנה, מה שמבאס נורא.

חוויה משמעותית - המשך

מהלילה (כי סיימנו לעבוד מאוחר) או יוצאים להכיר עוד פינה בתל אביב.

ב 14:00 הילדים חוזרים מבית הספר ואנחנו אוכלים ארוחת צהריים משותפת בחדר האוכל המרכזי. ארוחת הצהריים היא לא לפי קבוצות ושם אני נפגש גם עם ילדים שאינם מהקבוצה שלי וכך יצא לי להכיר את כל ילדי הפנימייה. אחרי הארוחה לוקחים אוכל ל"קבוצה" למי שלומד יותר שעות ואז... מתחילה העבודה שלנו. בהתחלה יש "מרכזי למידה", כל ילד מהחטיבה הצעירה חייב ללמוד ב"מרכז הלמידה" לפחות חצי שעה ביום. מכיוון שאין מספיק מלמדים, אז גם אנחנו, מדריכי החטיבה הבוגרת, מלמדים שם. יצא לי ללמד ילדים בכיתה א' לקרוא, וזו הייתה משימה מאד קשה בשבילי כי אין לי כל כך סבלנות לשבת וללמד ברמה הזו. אח"כ אני חוזר לקבוצה שלי מכין עם הילדים שעורי בית (עם כל אחד בנפרד) ויש זמן חופשי שבו אני רואה איתם סרט, משחק כדורגל, או מלווה ילד לרופא או לפסיכולוג, או יוצא עם ילד לקנות חולצת בית ספר, כל יום יש איזה צורך לצאת עם מישהו. יציאה כזו של אחד על אחד זה זמן איכות טהור, מאד מקרב, מאד מחבר.

בסביבות השעה 18:00 מכינים ארוחת ערב ואחריה פשוט נמצאים שם בשבילם עד ההתארגנות לשינה שיש בה, ארגון הקבוצה, משחק, סיפור ו... הרדמה.

מה זה שינה בך?

קיבלתי פרופורציות לחיים. כידוע לך גדלתי בבועת הקיבוץ. אף פעם לא היה חסר לי משהו. גדלתי בתוך משפחה אוהבת, מקשיבה, ומחבקת, הייתי עטוף בקיבוץ רגוע ונדיב, בחברת ילדים פעילה, בבית ספר שנותן הרבה, מוקף חברים ותנאי חיים מעולים. ופתאום אתה חי עם ילדים שהוצאו בצו בית משפט מבית ההורים, ילדים שנקראים גם "נוער בסיכון", ילדים שלא היה להם מזל כמו שלי, ילדים שלא היה להם חיי משפחה נורמליים, שאין להם הורים

סוף בעמוד הבא

כל חטיבה מחולקת ל-4 משפחתונים, שבכל אחד מהם כ-12 ילדים. כלומר זה לא כמו שהיה פעם בקיבוץ שכל שכבת גיל היא בית ילדים, אלא בכל קבוצה בפנימייה, יש ילדים מכל גילאי החטיבה, כמו במשפחה. לכל קבוצה כזאת יש 3 מדריכים שעובדים ב-3 משמרות ו-2 ש.ש.

ומה תפקיד ה ש.ש?

התפקיד קשה להגדרה והוא משתנה לאורך התקופה. את השנה מתחילים בכמה ימי הערכות ואוריינטציה שלאחריהם, "זורקים אותך למים". התפקיד שלנו הוא להיות אח גדול, חבר. כדי להקל עלינו אנחנו לא מוגדרים כאנשי צוות, כלומר מורידיים מאיתנו את הצורך להתעסק עם בעיות משמעת. ילד לא רוצה להתרחץ - זה לא בעיה שלנו, לא רוצה ללכת לישון, לא רוצה לקום - זה לא בעיה שלנו, אלא של המדריך ואנחנו לא אמורים לטפל בזה; יחד עם זה ככל שהזמן עובר והיחסים מתקרבים, אנחנו כן לוקחים על עצמנו גם בעניינים כאלה, ונכנסים לויכוחים, לפעמים אף עימותים, שאגב מחזקים עוד יותר את הקשר.

מה סדר היום שלך בפנימייה?

מתעורר ב-5:30 כדי להגיע לקבוצה ב-6:00 וביחד עם המדריך עסוק בהשכמה, כלומר להעיר את הילדים לאט לאט, להכין סנדוויצ'ים לבית הספר לפי רשימה שהכינו בארוחת הערב (כ-20 סנדוויצ'ים), לוודא שכל ילד קם, מתלבש ומוכן ליציאה לבית הספר עם התיק, הציוד הדרוש והסנדוויצ'ים שלו. אם יש בעיה (ותמיד צצה איזו בעיה. אם ילד חולה - אני צריך לדבר עם המורה שלו, אם נגמרה לו הכרטיסייה - אני צריך לדאוג לו לכרטיסייה חדשה ואז מלווה אותם להסעה לבית הספר.

אחרי שכולם נסעו לבית הספר... בעצם אין מצב שכולם נוסעים לבית הספר, בכל אופן אחרי ההשכמה, צריך להאכיל את החיות בפינת החי, יש ישיבה עם הגורמים המטפלים ויש זמן חופשי עד השעה 14:00. בשעות אלה בדי"כ משלימים שעות שינה

חוויה משמעותית - המשך

אי מאד אוהב את הקיבוץ הזה, הרגשתי כך כשגרתי פה, הרגשתי כך כשלא גרתי פה. כאמור, היה לי מאד קשה לעזוב את הפנימייה אבל עם כל הקושי הזה כשהגעתי לכאן – חזרתי הביתה וזה מרגיע ושוב נהיה לי טוב, טוב מאד.

ראיין: יונתן אלטר

בשעה טובה!
לאורית ואור כהן
צט הכנסת לביתכם
ברחוב אלון ב'נוף אשדות'
תהנו!!

לידם כי ההורים חולי נפש או אלכוהוליסטים, ומי יודע מה הם עברו עד שגילו את הבעיה והוציאו אותם מזה... אז גם אין להם משפחה רחבה ולא היו להם חברים, הם לא אכלו מסודר, ואת כל זה, צריך להשלים להם, תוך כדי ניסיון להתעלם מהעבר, מה שאי אפשר.

חוץ מהמפגש עם הילדים האלה היה לי גם את החיים בקומונה, מפגש עם חברים חדשים, אנשים שלא הכרתי ופתאום אתה גר איתם, מאד קרוב: 5 בנים 7 בנות שרובם יישארו, כנראה, חברים קרובים שלי לעוד הרבה זמן.

והיה המצב של לא להיות בבית חודש, הניתוק מהמשפחה, הניתוק מהחברים הוותיקים...

דברים לא פשוטים, ויחד עם זה מאתגרים ומלמדים ומבגרים, ובזכות כל אלה אני אדם אחר שמגיע לצבא מוכן יותר.

מוכן יותר, לחוויות חדשות, לניתוק מהבית, לניתוק מהמשפחה, לניתוק מהחברים – בוגר יותר.

והיה המפגש עם תל אביב שאהבתי מאוד, תל אביב בה השארתי את רוב חסכוניותי מהתקופה של לפני הצבא.

אז איך נפרדת מכל זה?

הפרידה מהפנימייה הייתה מורכבת וקשה מאוד. יש בה גם הפרידה מהילדים, גם הפרידה מצוות הפנימייה וגם הפרידה מחברי הקומונה. ממש לא פשוט, כואב.

כרגע, אסור לי לבקר בפנימייה עד אחרי סוכות כדי לאפשר לשינשינים החדשים להתחיל את השנה בלי הפרעות.

כמובן שאני שומר על קשר טלפוני עם הילדים, הקומונה והצוות ומחכה לחזור ולבקר.

ואיך זה לחזור לאשדות?

אשדות זה בית! לא חושב שיכול להיות מקום טוב יותר לגדול בו. אני אוהב מאד את החבריה באשדות, אוהב את העמק הזה.

המבוגרת האחראית

בכלכלה ומנהל עסקים. שאלתי אותו 'מה אתה מחפש פה' והוא ענה ש'בתור יהודי אני צריך לחיות במדינת היהודים'. זה הרג אותי לגמרי. אמרתי 'זהו'.

הדס הדריכה בסוף שנות השמונים את חברת הנוער 'רעות'- האחרונה שקלטה אשדות, ומאז פנתה לתעשייה. אני שואל אותה על ההבדלים. תשמע, זה שונה לגמרי. אז היה חדר אוכל מסודר, שלוש ארוחות. היום אני מכינה להם ארוחת בוקר וערב. יש עזרה מצידם, היא מציינת אבל הם לא תמיד יודעים איפה לעזור ואני גם לא כל כך יודעת איך לתפעל אותם. אני מכינה סלט ירקות, חביתה, גבינות למיניהן, גרנולה, ברנפלקס-דברים שהם רגילים מהבית. יום אחד נשאר יוגורט, וכפולניה היה לי חבל לזרוק אותו לפת, אז הכנתי לאבאנה והם אמרו שזה כמו שאמא מכינה לנו בבית.

ועוד דבר: כשעבדתי בחברת הנוער, הילדים האישיים שלי היו מאד צעירים (אופיר היה בגילם של החניכים...) והיה לי מאד קשה המעבר מהבית הפרטי לטיפול בנוער. בינתיים הילדים גדלו, יצאו מהקן, הסתדרו יפה בחיים ואני מאד רגועה ואופטימית.

הימים הראשונים להגעת הגרעין היו קצת קשים: התארגנות וכו', אבל בגלל שאני חברת קיבוץ יחידה בצוות הרגשתי חובה לדאוג שהכל יעבוד פיקס: מזגנים, סימון בגדים, כביסה. יש מחוייבות. אני מתחילה את הבוקר בשש ורבע. הם קמים ברבע לשמונה. לאט לאט הם ילמדו וייעשו יותר עצמאיים.

ויתרתי על כמה דברים חשובים, אומרת הדס, כמו ההתנדבות שלי ב'בית המייסדים' (לקחתי חופשה של ארבעה חודשים) וגם הפסקתי את הפעילות שלי בבריכה, כי זה לא מסתדר עם הלוי"ז. אבל...החלטתי שאני הולכת ללמוד תעסוקת קשישים במכללה, ועל זה אני לא מתכוונת לוותר.

המשך בעמוד הבא

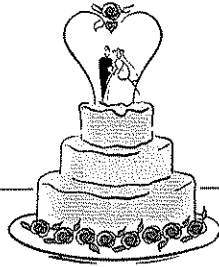
בצוות ההדרכה של גרעין 'צבר' שהגיע לאשדות באמצע אוגוסט, אנו מוצאים את **גיל אלטר**, נוי קלמנט ו...הדס קיים על תקן המבוגר האחראי. הדס שבקרוב תחגוג יומולדת עגול (ביקשה שלא נציין את גילה אז מכבדים) מרגישה נהדר שוב להיות 'אמאי' אחרי שבניה עמרי ואופיר הקימו משפחות ומנהלים את חייהם באופן עצמאי.

בתחילת השבוע מספרת הדס יצאו חניכי צבר למחנה גדני"ע בבאר אורה ואני כבר מתגעגעת. הם שולחים לנו תמונות על מדים ונראים חמודים נורא. אני עוד לא מכירה את השמות של כולם היא מתנצלת, כי מדובר בקבוצה גדולה של 28 חברה (14 בנים, 14 בנות) אבל תוך שבוע שבועיים כבר בטח אזכור את כולם. מה שכן, אני מופתעת לטובה מהמעורבות של ילדי חברת הנועורים. פחדנו מזה נורא, היא מתארת, אבל השילוב ממש נהדר. הם יושבים בחוץ או נמצאים יחד במועדון, והכל טבעי וזורם; הרבה בזכות **אורן ראובני**, מדרך חברת הנועורים, שעושה עבודה נהדרת לטעמי. המשפחות המאמצות הן סיפור נפלא. פתחנו קבוצת ווטסאפ, וברגע שנודע להורים שאנחנו יורדים לבאר אורה החלו להרעיף עלינו חבילות שלא יתוארו. אני לילדים שלי לא הכנתי חבילות כאלה...

המשפחות המארחות, אומרת הדס, הן שילוב של מבוגרים וצעירים, חלקן משפחות ששלחו בנים לצבא ויודעות מה זה, כולל סבים וסבתות. וגם מההרחבה. הפתיעה אותנו כמות הפונים, היא מציינת. יום לפני שהחברה באו, ביקשתי מהמשפחות שיבואו לסדר להם את המיטה והיתה הענות לא נורמלית, ומסתבר שילדי המשפחות המארחות הם שדחפו לזה, בציינם שהם גאים שיש להם אח או אחות בצבא. ואכן חשיבות האימוץ היא בעיקר בתקופת הצבא.

הדס מציינת שלרבים מהעולים החדשים יש משפחות בארץ, בעיקר סבים, סבתות ודודים. רובם ככולם נולדו בישראל למשפחות שהיגרו לארה"ב ודוברי עברית שוטפת. יש לנו בחור בן 23 בעל תואר

המבוגרת האחראית - סוף

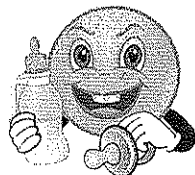
מזל טוב!
 לאודי ומנחם כהן
 אנישואי הקן
 פז עם צליל
 ארחל כהן
 אנישואי הנכד מזל טוב המשפחה!

מזל טוב!
 לאתיקה ואורי סיפר
 אהודת הנכד
 בן אדוד וקרן
 מזל טוב לכל המשפחה!

מזל טוב!
 אלודה ושלומי הונדי
 אהודת הבת
 אחות ארומי קרן והלל
 מזל טוב לכל המשפחה!

מזל טוב!
 איפה ומיכה סוסן
 אהודת הנכד
 בן אצידו ולאנוני
 מזל טוב לכל המשפחה!

באמצע נובמבר מתגייסים ראשוני הגרעין לצבא הגנה לישראל, האחרונים יעשו זאת בתחילת דצמבר. בסך הכל מאד טוב להם פה, והם משדרים את זה. קצת מתגעגעים הביתה, אבל הביתוד עוזר להם להתגבר והם מסייעים אחד לשני.

יצריך לדעת לנצל את החיים ולמצות מהם את המירבי, מסכמת הדס את הפרק הנוכחי של חייה, יואני משתדלת שלא לבזבו זמן לריק. טוב לי עם זה שאני עוברת במדרכות ואנשים אומרים לי 'הדס הרווחתי' כי אני באמת מרגישה שהרווחתי. תודה.

אבנרון

השעה טובה
 אצנת חליל
 עם שחרורה מצה"ל
 התאקלאות קלה באזרחות

מזל טוב!

אסמדר וסאל ינאי
 אהודת הנכד הככור
 בן אחובה ורקפת
 ארינה פלל
 אהודת הנין
 מזל טוב לכל המשפחה!

סיפורו של פריץ יורדן

*

הנסיגה מיוון – (המשך)

בהשכמת הבוקר עוצר אני מכונית ראשונה המזדמנת – מכונית יוונית צבאית. אני מתייצב על מזדגת האוטו מול פני הנהג. אקדח בידי: עליו להובילנו אל הנמל הקרוב בלי לעצור ובלי להתמהמה. מאות מכוניות מוטלות בצדי הכביש. נשק ותחמושת מתגוללים באין אוסף. מזוודות, נרתיקי אקדח, מלבושים, מפוזרים באי סדר, התפצים איבדו את ערכם. החיילים הארצישראליים חמושים בנשק שזרקו. אחרי גווס חיילים בריטיים. משוטטים אנו על הכביש המלא אנגלים, אוסטרלים וניו-זילנדים, גם שרידי פלוגתנו מסתובבים כאן. השעה 9 בבוקר. עוד מעט יחדשו מטוסי האוייב את התקפות-האוויר. אנו מסתובבים ליד העיר, מחפשים דברי מאכל, שלושה אנשים אנו ובמעט הכסף שהיה עמנו מכרו לנו איכרים, בכפר שבגבעות הנישאות מעל העיר, מעט ביצים, לחם ויין בשבילנו ובשביל חברינו שנשארו לחכות לנו בעיר. הכביש משמש מטרה להפגזה. המפציצים צוללים שוב ושוב, ואין אפילו תותח נ"מ אחד שיקדם את פניהם. הפגזים מגיעים אל חורשת הזיתים שאנו מנסים להיחבא בה. אנו מנסים לזחול לעבר כנסייה סמוכה כשכד היין בידינו. עלינו לשוב אל חברינו הרעבים עם היין והלחם, הפיצוצים נמשכים. אני מנסה לכבוש ראשי באדמה אך דומה ששריקת הפגז מגלחת ראשי ומחרישה אוזני. אני המום ומוכה בסנוורים. ריח אבק-שריפה מכביד על נשימתני. אך עדיין אני חי, וגם רעי. – הכל עבר בשלום. אנו מנשקים זה לזה. אך עלינו לחזור אל חברינו המחכים לדבר מאכל. במרחק, רואים אניה קרבה אל נמל ארגוס. המפציצים עטים עליה כדבורים ותוקפים. סוף סוף מתעוררים תותחי-המגן החופיים. מטוס 'שטוקה' נפגע וצונח כמו מטיאוריט הסוחב אחריו שובל עשן סמיך. אך גם האניה עולה בלהבות. אנו רואים אותה נוטה על צידה וגם תקוותנו להפליג באניה זו התנדפה ועלתה בעשן.

אנו יוצאים מתעלות המחבוא ומנסים להתקרב אל חברינו, אך להקת מפציצים שוב מתעופפת מעל ראשינו ושוב עלינו לחפש מחסה וחזור חלילה. סוף סוף אנו מגיעים אל תבורתנו. הבשורה על האניה הבוערת מאכזבת ומרפה ידיים. לעומת זה, הלחם והיין יש בהם לעודד רוח נדכאים. לידינו קבוצת קציני חיל האוויר הבריטי במדיהם הכחולים, שמשכו כנראה עיני טייסי המפציצים ואלה אינם מניחים להם. שניים כבר ניסו ואחרים נפצעו. כמה זמן אפשר לעמוד בכך! כל אימת שצולל מפציץ אתה חש כאילו מנסרים לך את הקרקפת. היכן מטוסי חיל האוויר שלנו? האם הפקירו אותנו להתקפותיהם של מפציצי-הצלילה?

היה זה יום שנמשך ללא סוף, ולעת ערב אנו נערכים בשדרת עצי ערמון, מותשים פיזית ורוחנית. גם אנחנו שילמו את מס הדמים ועתה נתווספו אלינו כמה ממלחי האניה הבוערת. אני מושיט לאחד מן הספנים את מימייתי ללגום מקצת היין שנותר בה. הפלוגה שלנו עדיין ערוכה ומסודרת, ביחוד החלק שבפיקודו של הקצין היהודי ג., ואילו בפלוגות האנגליות שוררת אנדרלמוסיה. מרכזים מכוניות על מנת להוליכנו דרומה והן נגדשות עד אפס מקום. אני מוצא לעצמי מקום על גגון תא-הנהג.

המכוניות עושות דרכן בדרך הררית עם פנסים דולקים. והרי האוייב יגלה עד מהרה את מקום חנייתנו, סמוך לחצות אנו מגיעים לטריפוליצה, בהרי הפלפונס, הנה שלט רווי אסוציאציות היסטוריות" וחץ המורה על הדרך לספרטה. הדרך קשה ומסוכנת, מכוניות מדרדרות אל התהום על יושביהן. בוקה ומבולקה הכרוכות בנסיגה, תורמות את חלקן לתאונות. כמה קרבנות אפשר היה לחסוך אילו שרר כאן סדר. כל רגע עלולה גם מכוניתנו לרדת אל התהום, ואני יושב על גגון התצפית שלי – מוכן ומזומן לזנק בשעת הצורך. עיני האחת ישנה והשניה פקוחה ודרוכה.

המשך בעמוד הבא

סיפורו של פריץ יורדן - המשך...

מוות צפוי לממרה. אף על פי כן אני נוטל חירות ויורד אל החוף. אין אני פטור מן החשש שיוליכנו שולל, אם אראה אניה באה – אודיע על כך מיד לחברי. נחושים אנו בדעתנו ומוכנים לכל דבר.

חלף הליל ואניה טרם באה, תפסנו מחסה בתוך ואדי, גם פלוגות אנגליות נתכנסו לכאן בסברם כי מחסה טוב מצאנו לנו. קצין בא ומצווה עלינו להיסוג עוד 3 ק"מ. לא התעקשתי כי ידעתי שצפויה לנו היום התקפת אויר כבדה ועלינו למצוא מחסה באחד הכרמים. בעוד אנו שוקדים על הסוואה בצילו של עץ זית בנסיון להרדם, וכבר רואים את להקי המטוסים הראשונים מנמיכים טוס, מצניחים פצצות כבדות-משקל וכוונתם כנראה להרוס את מתקני הנמל. אחר כך באים להקים נוספים ומרססים במכונות-ירייה כל מקום שחשוד עליהם.

בשעת כושר שנזדמנה לנו החילונו לרדת ולהתקרב אל העיר. בעברנו את הואדי שמשם סולקנו, ראינו את רושמה של ההפגזה, אשרינו כי היינו בהרים אותה שעה! בשעה 4 אחה"צ בהיותנו בעיר, נודע כי חיל הרגלים הגרמני המשוריין מבקש להבקיע דרך אל העיר. כהרף עין אנו נערכים. כל מי שמחזיק נשק נקרא לעמוד בפרץ. קצין ניו-זילנדי נוטל את הפיקוד. ניו-זילנדים וחיילים ארצישראליים, שהפכו עד מהרה לחטיבה אחת לוחמת, פרצו לעצמם דרך עד לאזור שהגרמנים כבר הצליחו להשתלט עליו. הופקדתי על מכונת ירייה אחת, על גגו של בית החולים. חיל הרגלים האוסטרלי מסתער אף הוא ברוח קרב בלתי מצויה. שכם אחד עמנו, נגד גוש הבתים הכבוש בידי הגרמנים.

האש שלנו מרוכזת עתה לעבר כיתת רוכבי אופנוע השועטים ברחוב. מכונת הירייה שבידי יורקת אש. רגע קודש הוא בחיי! ואכן נפסקה תנועת האופנועים, ועתה פגריהם ופגרי מכוניותיהם חוסמים ומעכבים את חדירת הגרמנים שבעקבותיהם. בחורינו

המשך בעמוד הבא

בצהריים תש כוחה של מכוניתנו והברירה שנתרה, ברגל! ואנו מצרפים עצמנו אל הגל האנושי הגדול הנוחר דרומה, ברובו ברגל. כאן בריטים וניו-זילנדים, תבורה אנחנו: 4 האחים ז. מפתח תקוה, חייל צ'כוסלובקי ואני. יש בדעתנו לעשות את הדרך בצוותא. יצאתי העירה ובכסף שקיבלתי מהאחים הצלחתי להשיג לחם ויין, תריץ גבינת עיזים וביצים אחדות. שכבנו לנוח בשדה דגן נחושים בהחלטתנו להבקיע לנו דרך אל הים ולא להוציא את נשקנו מן היד, יהיה אשר יהיה. הוספנו ללכת ופגשנו בחבורה שניה של אנשי פלוגתנו. מה מעטים נותרנו! הפונדקים והשבילים שבצדי הדרך הומים חיילים אוסטרליים שסטו מן הכביש הראשי, מאימת המטוסים: כבר יומיים שהם מצפים לאניה שתבוא. גם אנחנו כמותם סרים אל שביל צדדי ורובצים לנוח בצל תאנה, והנה אוצר: כד מלא שימורים וביצים לרוב, הכל ליד סרג'נט בריטי הסרוח מתחת לעגלה, ישן. נטלנו השלל וחילקנו בינינו אך גם לאנגלי השארנו מנה הגונה.

היום עבר עלינו בלי שהותקפנו ולעת ערב התחלנו לצעוד לעבר קאלאמטה. נכנסנו העירה ושכבנו לישון בראש חוצות. השמועה מהלכת כי אין צפויה אניה למחרת. ומוטב שנתור לנו מסתור לשעות היום מחמת התקפות ה'בוזק' הגרמני. מצאנו מחסה מחוץ לעיר כאשר נשים מן הסביבה השגיתו בנו והביאו חלב חם ולחם. בשעה 9 החלה ההפגזה. שעות ארוכות התנשאו להקי המטוסים מעלינו ורק לעיתים נדירות נשמע קול הנ"מ המנסה להבריחם. ואפילו כך, בשמענו את הקול הזה עולה וגובר בנו הבטחון. אחרי הצהריים מסתלקים המטוסים ואנו פוקדים את שורותינו המידלדלות. יחידות שלמות נמוגו ואינן רבים החליטו לנסות את מזלם בכח עצמם וזנחו את השורות. אף אני מאוכזב ואיני רוחש אמון להנהגה הצבאית שלנו, אך להיות עריק – אין את נפשי. זקנים, נשים וטף ניצבים בחוצות.

אנו מצוויים לחכות במרכז העיר עד אם ניקרא לאניה. אין לעזוב את המקום ועונש

סיפורו של פריץ יורדן - המשך...

תחמושת ואנו נוסעים. מעתה גורלנו נתון בידינו. שהרי גם מן הבחינה הרשמית משוחררים אנו ע"י האחראי. בעוד לילה עלינו להבקיע דרך מבעד לשורות הצנחנים הפזורות מאתמול בסביבה. בעברנו, עם הנץ החמה, דרך כפר אחד הגישו לנו עוגות ומשקה.

ה'בזק' נפתח בבוקר כהרגלו. אך אין אנו נוטלים חסות ולא מפסיקים נסיעתנו. מבין הסכנות המרחפות על ראשנו – בוחרים אנו להפגע מהפגזה. היום אחד במאי אך השלג מצוי עדיין בהרים הגבוהים. נפטרנו מסכנתם של המפציצים ואנו קרבים אל הפסגות הדרומיות של הפלפונס. מגמתנו להגיע למסילה שתוליכנו אל החוף המזרחי ואפשר שנשיג שם סירה.

באריאופוליס נודמן לנו דיג אחד שבשכר 15 אלף דרכמות מוכן להובילנו לכרתים במסע של 3 לילות. ספן אחר מנסה להניאנו ממעשה זה שכן הים סוער בעונה זו ודוגית זו – רב הסכנה שתיטרף. אך אין אנו פנויים לשיקולים רבים. שעה זו שעת הסתכנות היא, ואנו משלשלים לידי הדיג מחצית הסכום. נשים וילדים נקהלים סביבנו, בוכים, אך לפתע מתפרדת התבילה: מפציצים מנמיכי-טוס יורים ממכונת ירייה. הם גילו את קבוצתנו ומשלחים בה אש. השעה דוחקת. אם לא יעלה בידינו לעלות לסירה בתוך זמן קצר – ואבדנו.

המפציצים התרחקו. השארנו לנו רק את הדברים ההכרחיים ביותר והתפטרנו מכל המטען הנותר. לפתע שמעתי טרטור מכונת היורדת בשטף במדרון. ראיתי והנה זה מיודעי הסרגינט תג'ר. החלטתי לגשת אליו ולספר לו את דבר תכניתנו על מנת שיודיע לשלטונות הבריטיים בכרתים כי מפליגים אנו בים. אם יעלה בידינו להגיע שמה לפנינו, חברי נשארו לשקוד על ההכנות האחרונות, ואני פסעתי על אחת הגבעות לעבר הסרגינט שהיה מרוחק ממני כ-500 מטר, חמוש באקדחי. ללא שהיות יתירות גמרתי את

סוף בעמוד הבא

פתחו בהסתערות כידונים – בראשם אותו קצין ניו-זילנדי. עברנו להתקפה גם ברחובות אחרים. האויב נרתע. בית אחר בית מוצא מידיהם. ברד רימוני יד יורד על הנשארים. קבוצה אחת וקצין בראשה כותרה על ידינו; משני הצדדים ישן אבדות רבות.

יורד החושך ואנו פונים שוב אל הים. שמא הגיעה אניה. תשעת אלפי חיילים מגובבים ודחוסים בשטח מצומצם. זה לנו ליל שימורים שלישי במקום זה. היבוא הצי המלכותי להושיע? היתרחש נס?

אותה שעה מתפוצצים פגזים בראי ההרים, בכיוון דרומי לעיר ואף מצפון עולים קולו ירי ופגזים. דומה שמכותרים אנו. ממרחקי הים נראים סימני איתות. הצי מגיע! זיקוקין של איתות. שלוש משחתות מחכות בלב ים. ולעומתן תשעה אלפי בני אדם מייחלים לפדות! אך שעות החול כלה והולך ואין מושיע. נואש ומדוכדך חוזר המון האדם אל ההרים כדי להסתתר מפגיעתם הרעה של המפציצים באורו של היום הממשמש ובא.

כל אחד לנפשו

אני משרך דרכי אל המפגש שקבעתי עם חברי, והנה – כשרפה בשדה-קוצים מתפשטת בשורת איוב - הבריגדיר קרא דרור לכל החיילים בנתנו את פקודת ה'פטרורים': "מי שמאמין כי יוכל להציל נפשו – ינסה! אני עולה להרים. כל הרוצה יעלה עמי, וכל הנשאר כאן יהיה מחר שבוי מלחמה" – זה היה דבר הגנרל ופקודתו האחרונה. התותחים בראשי ההרים נדמו, יריות בודדות נשמעות עדיין – יריותיהם אלה הן שחיפו על נסיגת כוחותינו. עתה הם צפויים לחרפת השבי ולמנה גדושה של יסורים – אחדים מהם מצאו לעצמם פורקן, והם מאבדים עצמם לדעת, אלה היריות שאנו שומעים. הנגע הזה פשה במחנה כמגפה, וחלליו רבים היו – יהודים וגם אנגלים. גם רוחי סוערת. האמנם שעה אחרונה? כך לסיים את פרשת חיי?

בבואי אל הבאר שקבענו כמפגש, כבר מצאתי לידה את ידידי. חסל סדר מלחמה. אנו דוחקים איש ברעהו: חבל על הזמן היקר. דרומה! בדרך בין קאלאמטה והכפר הסמוך, נמצאה לנו מכונת. העמסנו מזון וארגו

סיפורו של פריץ יורדן - המשך...

טור קליטה

אחרינו החדשים
אפרת ואמרי ספיק וארבעת
ילדיהם

נצה ורן, אור והלל
ברוכים הבאים לחברות באשדות
יעקב איחוד
מאחלים לכם שתראו שזהו
הבית שלכם וצבורכם
שתהיו שותפים מלאים,
ושתהיו מאושרים בה.

ברוכים הבאים לקליטה באשדות:
יונת ומייטן בארי
וילדיהם צדן ומיקה

דקלה (צמת) ואבי מולט
וילפולט בניהם אביתר, צידו,
אריאל

ברוכים השבים:
ספיר הוימן
אית'אל צמת
צנה חלף
אורן ראובני ויצל ארז
שחרו לאור בקיבוץ

מאחלים לכם קליטה נעימה
בקיבוץ,
השתלבות קלה בשבילים, בחינוך
ובקהילה.
מכל בית אשדות!

אשר היה בדעתי לגמור עם תגיר ואף קבענו
סימנים מוסכמים לכוחות האויר שלנו, אם
יאתרונו בהיותנו בים. אנו מושיטים יד איש
לרעהו: 'להתראות בארץ'.

אני בדרך חזרה אל חבורתי, על הגבעה
שבדרך. לפתע צצים מולי 8 צנחנים: בידיהם
תת-מקלעים. שלפתי את אקדחי נחוש בדעתי
לירות בעצמי ולא ליפול חי בידיהם, הן כך
עשו רבים מחברי לנשק יום קודם. אך אחד
הצנחנים קפץ אלי במהירות והקדימני. "אל
תפעיל את נשקך. קבל את גורלך בהכנעה".
אלה היו דבריו אלי שנאמרו בקול רגוע.
נדהם ונפעם מן הקורה עמי ומנעימה זו
שבקולו בשפה הגרמנית. מסרתי את אקדחי
לאוייב. לשוני דבקה לחיכי. ביקשתי לבכות
ולא יכולתי. ידעתי שעלול אני להפצע וגם
לההרג, אך לא עלתה בדעתי אפשרות כי
אפול בשבי הגרמני.

(הפרק הבא- השבי)

פריץ יורדן
התנצלות: התמונה שפורסמה בעלון שעבר אינה
תמונתו של פריץ

שלא נגיד "לא ידעתי"...

זכויות עובדות משק בית וחובות המשפחות המעסיקות אותן.

<p>לחשב כמה ביטוח לאומי מגיע לעובדת מאיתנו ופעם ברבעון משלמים את הסכום דרך בנק הדואר – בעזרתה של אתי רון.</p> <p>חופשה והבראה</p> <p>נכנסים בגוגל לאתר זכותון – http://www.kolzchut.org.il/he לוחצים על הכפתור זכויות עובדת/משק בית – בוחרים בכותרות העוסקות בחופשה והבראה – שם מוסבר בדיוק איך לחשב כמה ימי חופשה וכמה דמי הבראה מגיע לעובדת שלך לפי מספר השעות בחודש ולפי מספר השנים שעובדת אצלך. יש שם גם הסבר על זכויות הפנסיה של העובדת ואיך מחשבים אותן.</p> <p>דרך קלה לתשלום הפנסיה</p> <p>כותבים בגוגל תשלום פנסיה לעובדת/משק בית ועולות כמה חברות שמאפשרות לשלם את הפנסיה און-ליין.</p> <p>החברה שבחרתי, די באקראי, מורידה מכרטיס האשראי שלי כל חודש את הסכום המגיע לעובדת שלי ושולחת לי הודעה על כך כולל איזה חלק עליה לשלם ואיזה עלי. אם שעות העבודה שלה אינן קבועות אפשר כל חודש לעדכן בקלות און-ליין ולשלם בהתאם.</p> <p>בואו נמלא בשמחה את חובתנו כלפי מי שעבודתן עושה לנו טוב על הלב.</p> <p>ניתן לעובדות המסורות שלנו את הזכויות המגיעות להן במלואן.</p> <p>ונהיה אנחנו, המשפחות, שקטות ורגועות שאנחנו שומרות על החוק.</p> <p>וגם מכוסות למקרה של תאונה חלילה, או של תביעת זכויות רטרואקטיבית.</p> <p>עירית לסטר – בתמיכת שאול אלטר</p> <p>נ.ב. למי שמתקשה עם החישובים המוסברים באינטרנט, אסייע בשמחה (עירית).</p>	<p>כל עובדת ניקיון בבתינו הפרטיים זכאית לקבל מאיתנו:</p> <ul style="list-style-type: none"> • תשלום לביטוח לאומי לפי מספר השעות שעובדת בחודש • דמי חופש והבראה שנתיים – לפי מספר... כנ"ל • תשלום פנסיה אחרי 6 חודשי עבודה – כנ"ל • הוצאות נסיעה. <p>רוב העובדות אינן מודעות לכך, ואלה שכן מודעות, חוששות לבקש את המגיע להן שמא יפוטרו.</p> <p>החוק אומר שגם אם עובדת משק בית אינה מבקשת, ואפילו אם היא חותמת לנו שאינה רוצה לקבל את המגיע לה – הרי שאחרי שהיא עוזבת או מפוטרת ממקום העבודה היא יכולה לדרוש בכל עת את המגיע להן רטרואקטיבית – שנים אחורה - ואנחנו נצטרך לשלם.</p> <p>לבושתי, עד לפני כמה שנים גם אני לא הייתי מודעת לעניין, למרות היותי עובדת סוציאלית, והעסקתי עובדות תמימות וטובות מבלי לשלם להן את המגיע להן. אח"כ אני ורבות אחרות נעזרנו בעובדת הניקיון של הקיבוץ והשתתפנו בתשלום זכויותיה דרך חיובים מהקיבוץ.</p> <p>מאז ש'התעוררתי' - אני משלמת את הכל ככתוב לעיל (מלבד דמי נסיעה. צריכה לבדוק גם את זה!).</p> <p>רשימת הזכויות נראית מסובכת אבל הסדרתן הרבה יותר פשוטה ממה שחושבים.</p> <p>רוצים לדעת איך עושים את זה?</p> <p>ביטוח לאומי:</p> <p>מצלצלים *6050, נותנים פרטי זהות ומבקשים את מי שעונה לשלוח לנו פנקס שוברים לתשלום. בפנקס מוסבר ברור איך</p>
--	---

יובל לעפר בני הבכור

לא שומעת שהתינוק בוכה. הייתי נבוכה מאוד ולא הבנתי איך נרדמתי כך על משמרת, אבל שמחתי שרותי העירה אותי. אח"כ התגייסה סבתא אלה, לראות איך התינוק מתנהג בלילה כיון שלא היה נתון לפיקוחה של שומרת הלילה שמרכז פעילותה היה בית התינוקות. אצלנו בחדר הוא עבר גם את טקס ברית-המילה, שלאחריו כבר הותר לנו להחזיר אותו לבית-התינוקות, לחדר שבו היו **טל פלג** שנהיה חברו הטוב ביותר וגם **חן איתן ורונו קורן** שנולדו קצת לפניו ויחד עמו גדלו ועברו לגן הגדול והמעורב.

תריסר תינוקות היו בבית-התינוקות ההוא, רובם עזבו וטל נהרג. המון דברים קרו בחייהם של החברה, כולל הריצות המטורפות למקלטים והשינה בהם. ומכיוון שנותרו רק שלושה ילדים, הם צורפו בכל שנה לכיתה אחרת- פעם לכיתה בוגרת מהם ופעם לכיתה צעירה מהם, והיו המון אירועים שאי-אפשר לשכוח. ולמה תמיד נדמה לי שילדים של אחרים גדלים יותר מהר?!

והנה עברו 50 שנה, בהן רוב הזמן הייתי חרדה ודאגתי לחייו. לבריאותו להתקדמותו הפיזית, המנטלית, המיומנויות שרכש או לא. כל דבר הדאיג אותי. זאת אומרת הבנתי שלא הכול מגיע באופן טבעי ולבד. לעתים צריך ללמד, לדחוף, לעזור לטפח ולפתח. הלכתי לכל הרצאות של רבקה ריקליס שנחשבה ל"המומחית" בענייני תינוקות. והיו גם הרצאות של אסתר הורביץ הגנת הותיקה בקיצור, רציתי ללמוד כל מה שיוכל לעזור לי ולבן שלי, כדי שיהיה לו הכי טוב וכל מה שצריך כדי שיתפתח לאדם נבון, טוב ומועיל לחברה בה הוא נמצא וגדל.

סוף בעמוד הבא

כאילו רק אתמול ירדתי עם התינוק בזרועותיי מביתה"ח 'פוריה'. אני צועדת כשלצידי מיכאל, אביו הדואג, ואנחנו הולכים לכיוון בית-התינוקות הישן, כשלפתע יוצאת **רינה פלג** ואומרת בהתרגשות שבבית-התינוקות יש **מגפת** אֶדְמַת בקיבוץ והרופאה, ד"ר **בלאק**, ממליצה שהתינוק יהיה זמן-מה בחדר ההורים. אל תדאגו, אמרה, החדר שלכם כבר נקי ומסודר עם מיטת תינוק וכל הלבוש והחיתולים שצריך, ועוד מעט תגיע **מירה'לה גפני** המטפלת ותדריך אותך בכל. הילד היה מכוסה עם קצת חיתול על פניו שלא כדי שאור השמש לא יסנוור אותו וכשהרמתי את החיתול רינה התפעלה מהקרחת שלו שנראתה לה ממש כמו **חרוש'צ'וב**. צחקנו ופנינו לדירתנו. לאחר שהנחתי את עפר במיטתו המשכתי לשבת ולהתבונן בפלא הזה ולמרות שידעתי שהוא יודע לנשום באופן עצמאי, הייתי אחוזת איזה פחד משונה, שאם לא אסתכל עליו איזו שניה – הוא עלול להפסיק לנשום. אז פשוט ישבתי והסתכלתי איך היצור הקטן הזה נושם ונושף והבטן הקטנה עולה ויורדת ולא שבעתי... למרות שאני יודעת שמיליוני ילדים כבר נולדו לפניו, ולא המצאתי שום דבר חדש, אבל בכל זאת הצלחתי ליצור יצור פעוט וחמוד כזה ממש לבדי בעזרת הזרעון שתרם אביו.

חשבתי על זה הוא שהוא היה בתוכי כמעט 9 חודשים ויצא מושלם!! איזה נס! איזה פלא! אני יודעת שזה נשמע טפשי, אבל כך חשבתי באותן דקות ארוכות שהתבוננתי בו, ביחוד שפעם הראשונה נולדה תינוקת מתה, אז ברור שיצור חי ונושם, היה בעיניי פשוט נס שאני מתקשה להאמין שקורה לי.

למרות ש**מירה'לה** הגיעה והדריכה והסבירה הכול בצורה מופתית, לא הרשיתי לעצמי ללכת לישון לאחר שהאכלתי אותו ועשיתי את כל מה שהיה נחוץ לו.

כך קרה שאחרי מספר יממות כאלה שהעברתי ב**צ'פ'יה** מרוכזת בפלא הפרטי שלי - נרדמתי בישיבה על הכסא מול מיטתו. דפיקה חזקה בדלת העירה אותי ושכנתי מהקומה מתחת, **רותי גלעד** שואלת את אני

יובל לעפר - סוף

ערב יום כיפור תשע"ו

יום שלישי

22.9.2015

ערב יום כיפור תשע"ו

הפסיפס של אשדות "סיפורים שבאים באהבה" בסיפור, שיר, תמונה, ספר...

אם יש לך סיפור, שיר או זמר, תמונה או ארוע, קטע מעיתון, שמפעמת בו, בסיפור, אהבה לאדם, למקום, לטבע, ליצירה ...
ואת ואתה מוכנים לשתף בו את ק"ק אשדות על כל הנמצאים והשותפים לחיים במקום הזה,
אנא העבירו אלינו: **לירון ראובני, ברוריה שרון** –
במשך הימים הבאים, כדי שנוכל להיות מוכנים לערב.

ברקע יוצגו תמונותיהם של חברינו, הורי חברינו, בנינו ילדנו שהלכו לעולמם.
ואנחנו זוכרים...

מתכנסים בחדר האוכל בשעה 20:15
הטקס יתחיל ב-20:30 בדיוק

מוזמנים להיות שותפים לערב –
חברות וחברים, נוער וילדים, תושבים ומשפחות הרחבה

**חסד ואהבה לכל באי תבל.
בברכת שנה טובה**

הצוות: לירון ראובני ברוריה שרון

ועכשיו, מספרת לי **בתי אילת**, שאשת חיקו הנוכחית מתכננת לו "**מסיבת-הפתעה**" ועלי לבוא וכמובן ולשמור בסוד עד הרגע הגדול. כל פרטי ההפתעה היו סודיים לגמרי ממש עד ליום האחרון בו עודפנו להגיע בשעה מסוימת לאחת מן המסעדות הקשורות לרשת שבה עובד עופר כאיש אחזקה. כשהגענו לשם, חיכינו עד ש"הילד" יגיע עם האשה ושתי בנותיו. הוא אכן היה מופתע מאוד. כי חשב שיחגוג רק בחיק משפחתו הקטנה ופתאום הסתבר לו שגם אחיותיו וכל הנספחים למשפחה נמצאים שם. כל עובדי המסעדה, שמכירים אותנו, הכינו הפתעות וברכות והיו כמובן גם הקינוחים והזיקוקים ושמת מאוד.

למחרת החזיר אותי עופר לאשדות, לא לפני שניגשתי למוזיאון תל-אביב כדי לראות שתי תערוכות שעניינו אותי מאוד מתוך שלל התערוכות המתקיימות שם עכשיו. ועל כך ועוד 'דברים – ברשימה הבאה.

עמליה

מי ומה - המשך...

המייחסת לו תכונת של "קוטר סידרתי", זיו מצטייר במערכות החיצוניות כאדם לויאלי, ענייני, מאמין בדרך ודחפן בלתי נלאה. אך טבעי היה שאת הנחיית והפקת הארוע המשולש שהתקיים בסוף אוגוסט, לרגל חנוכת מעונות הסטודנטים של קמפוס כנרת (250 מיטות), חניכת מתחם תחנת הרכבת העות'מנית המשוחזר ובו מרכז ללימודי אי"י והפרידה מד"ר זאב דרורי השאפתן, מנכ"ל מכללת כנרת בשמונה השנים האחרונות ישא זיו על כתפיו הצנועות, והוא אכן עשה זאת בטוב טעם, בכישרון ובהומור החביב עליו.

מרכז ללימודי ארץ ישראל ישכנו: המחלקה ללימודי ארץ ישראל, הקתדרה לחקר ארץ ישראל ע"ש בורנבלום, מכון "כנרת" למחקר קשרי חברה, בטחון ושלוש ע"ש רא"ל דן שומרון וקורס מורי דרך. מיזם הקרוי "מבעד לחלונות הרכבת" תיפתח בחודש אוקטובר 2015.

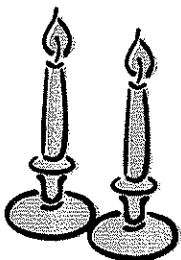
ריחות רעים - כשיצאו החברים ממועדון בית קרפ המשודרג (אקוסטיקה משופרת, ריהוט הולם) לאחר הרצאתו המאלפת של עו"ד גולדשטיין באסיפה שדנה בשינוך הבתים, נישא באויר ריח אמוניה חריף. החברים התלחשו ביניהם באשר למקור הריח עד שפלוגי התעשת וקבע: 'ריח קנייני'. אם מדובר בריחות רעים, הרי שרפי בן נאים 'שגרירנו במושב ירדנה' מדווח על תימרות עשן סמיך המיתמר משדות חקלאיים בשולי המושב, מבלי שהרשויות ינקפו אצבע לעצור את המפגע האסור בחוק, ולהעמיד את העבריין לדין. רפי צודק מאד.

אתיקה ואורי שיפר מדווחים על להקת חסידות מרשימה ביותר החונה לרגלי בית הקברות שלנו ומתרוממת מעת לעת לאויר...

שבת שלום,

עלון 1467

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ואיור – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

מבינים את פשר התכונה. אחת לעשרים דקות, בממוצע, נשמעת קריאת התפעלות העוברת כחוט השני בין הצופים. ראית? ראית? יצעקו הרגשנים, והציניקנים ירגיעו SO WHAT כאלה יש לנו בכל לילה. ואנוכי מוצא עצמי מקץ שעה עגולה מנקר על משכבי, כאשר צינה אוחזת בגופי ושולחת אותי ביגון שאול הביתה. בכל שנה אני הולך שבי אחר נבואות המפץ, ובכל שנה מתאכזב, אך לא לומד לקח. אולי בשנה הבאה.

קו המים שמוליך לבית הקברות ולמצפה אבנר סובל שנים מבעיות לחץ שלא מאפשרות השקיייה תקינה של הדשא והגינות. לפני זמן מה החליט דובי לחקור את פשר הדבר, ואחרי שהעלה חרס בידו הוזמן מחפרון שגילה שהסיבה ללחץ הנמוך נובעת משורשי עץ מכנף נאה (אחד מתוך שלושה) שחבקו לתוכם את אחד הצינורות הראשיים וצימצמו את קוטרו למינימום. בעזרת טרנצ'ר סודר מעקף (ביי פס) שעקף את עץ המכנף והלחץ עלה פלאים.

כבר ציינו במדור זה את הלכלוך והזוהמה הנערמים חדשות לבקרים בסמוך למכולת האשפה שבפינה הדרומית של המשק. הוסבר לי, בזמנו, שהמכולה אינה מתפנה בכל יום וגם לא בכל יומיים (זה עולה הרבה כסף!) ולכן 'העודפים' נפרקים מחוץ לה, ואחר כך נשלחים ליעדם. נו באמת? זה מזכיר לי את השלטים סביב מחראות הקיבוץ של פעם שם נכתב בחצי הומור: 'חבר יקר חבר חביב חר... ישר ולא סביב'. אגב, באזור המכולה נשתל לאחרונה מטע תמרים, שמטופל יפה, וחבל שערימות האשפה פשוט מכערות אותו ואותנו.

זיו אופיר ידוע לכולנו כאדם צנוע שלא מרבה לדבר בשבח עצמו ומשאיר את הבמה לאחרים. רק מי שעובד בסמיכות לו (כמו המנכ"ל הפורש דרורי) ורואה את המרץ הבלתי נדלה של האיש הזה, יודע ומכיר בסוד כוחו השקט לקידום יוזמות ופרוייקטים. בניגוד לתדמית האשדותית